

ΘΕΡΑΠΕΥΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ

Μια επεξήγηση για την πραγματική αιτία και τη
θεραπεία της ασθένειας

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΠΑΧ
M.B., B.S., M.R.C.S., L.R.C.P., D.P.H.

Ηλεκτρονική έκδοση © 2009, 2014 Κέντρο Μπαχ
Μετάφραση στα Ελληνικά: Ζωή Μπαχταλιά

Πρώτη δημοσίευση: Μεγάλη Βρετανία 1931
Επανεκδόσεις 1937, 1946, 1949, 1953, 1957, 1962, 1966,
1970, 1973, 1974, 1976, 1978, 1979, 1981, 1984, 1985,
1986, 1987, 1988 (δύο φορές), 1989, 1990, 1991, 1992,
1993, 1994
Νέα έκδοση 1996, 1997, 1999, 2003
Νέα έκδοση 2005

Έκδοση 1.0

The Dr Edward Bach Centre
Mount Vernon
Bakers Lane
Brightwell-cum-Sotwell
Oxon OX10 0PZ
United Kingdom

www.bachcentre.com

Επιτρέπεται η χωρίς τροποποίηση αντιγραφή και διανομή της
παρούσας δημοσίευσης για μη εμπορικούς σκοπούς. Με
επιφύλαξη παντός δικαιώματος.

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
σε όλους όσους υποφέρουν ή ταλαιπωρούνται

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Δρ. Μπαχ είναι γνωστός για το αυθεντικό κράμα ταπεινής πνευματικότητας και προσγειωμένης κατανόησης, και η απλή του φιλοσοφία έχει υπάρξει πηγή μεγάλης έμπνευσης και ανακούφισης για πολλούς ανθρώπους. Το *Θεράπευσε τον Εαυτό σου (Heal Thyself)* προκάλεσε έντονο ενδιαφέρον το οποίο με τη σειρά του οδήγησε σε ορισμένα ερωτήματα για συγκεκριμένες πτυχές του βιβλίου.

Στην τελευταία παράγραφο καλούμαστε να ενωθούμε με «αυτό το μεγάλο σχήμα της Λευκής Αδελφότητας». Κάποιοι εξέφρασαν την ανησυχία ότι αυτό ήταν ρατσιστικό σχόλιο. Θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε ότι η χρήση αυτού του όρου δεν έχει καμία απολύτως σχέση με χρώμα δέρματος ή φυλής. Ο Δρ. Μπαχ έβρισκε απεχθή οποιαδήποτε μορφή ρατσισμού. Χρησιμοποιούσε τη λέξη «λευκός», για να αναφερθεί στο πνευματικό φως, ενώ η λέξη «αδελφότητα» ήταν εκείνο το σύνολο πνευματικά φωτισμένων ανθρώπων – και των δύο φύλων, προερχόμενων από όλες τις φυλές- που εργαζόταν προς όφελος της ανθρωπότητας.

Στο Κεφάλαιο 3 ο Δρ. Μπαχ συνδέει άμεσα τα σωματικά συμπτώματα με αρνητικά συναισθήματα. Παρόλα αυτά, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι το *Θεράπευσε τον Εαυτό σου* το έγραψε στην αρχή των ανακαλύψεών του. Αργότερα παραιτήθηκε της ιδέας ότι τα σωματικά βάσανα αποτελούσαν οδηγό υποκρυπτόμενων συναισθημάτων, όπως εκφράζεται καθαρά στο *Οι Δώδεκα Θεραπευτές και Άλλα Ιάματα (The Twelve Healers and Other Remedies)*: «Ο νους, όντας το πιο λεπτεπίλεπτο και ευαίσθητο μέρος του σώματος, δείχνει την έναρξη και την πορεία της

ασθένειας με πολύ πιο σαφή τρόπο από ότι το σώμα, κι έτσι η τοποθέτηση του νου είναι αυτή που επιλέγεται ως οδηγός για το ποιο ίαμα ή για τα ποια ιάματα είναι απαραίτητα. Μην προσέχετε την ασθένεια· σκεφτείτε μόνο την τοποθέτηση στη ζωή του ατόμου που υποφέρει.»

Ευχόμαστε ότι αυτά βοήθησαν στο μετριασμό οποιασδήποτε παρεξήγησης, μα κυρίως, ευχόμαστε να απολαύσετε αυτό το βιβλίο και να εμπλουτίσετε τις σκέψεις και την προοπτική σας για τη ζωή, ως αποτέλεσμα της ανάγνωσης αυτού του βιβλίου.

Χαρούμενη ανάγνωση και θερμές ευχές,

Κέντρο Μπαχ
Μάουντ Βέρνον

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Στόχος αυτού του βιβλίου δεν είναι να υπαινηχθεί ότι η τέχνη της θεραπείας είναι περιττή και μόνο τέτοια πρόθεση δεν υπάρχει. Απλά υπάρχει μια ταπεινή ελπίδα ότι αυτό το βιβλίο θα αποτελέσει έναν οδηγό για εκείνους που υποφέρουν να αναζητήσουν μέσα στους εαυτούς τους την πραγματική αιτία των ασθενειών τους, ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν τους ίδιους τους εαυτούς τους στη θεραπεία τους. Επιπλέον, υπάρχει η ελπίδα ότι το βιβλίο ενδέχεται να κινητοποιήσει εκείνους, που προέρχονται τόσο από ιατρικά επαγγέλματα όσο και από θρησκευτικά τάγματα, και που ενδιαφέρονται από καρδιάς για το καλό της ανθρωπότητας, να εντείνουν τις προσπάθειές τους στην αναζήτηση της ανακούφισης του ανθρώπινου πόνου, και να έρθει γρηγορότερα, έτσι, εκείνη η μέρα που θα ολοκληρωθεί η νίκη επί της ασθένειας.

Ο κύριος λόγος της αποτυχίας της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης είναι ότι διαχειρίζεται αποτελέσματα και όχι αίτια. Για πολλούς αιώνες η πραγματική φύση της ασθένειας επικαλύπτονταν από τον υλισμό, κι έτσι, δόθηκε στην ίδια την ασθένεια κάθε ευκαιρία να επεκτείνει τα δεινά της, καθώς δεν υπέστη πλήγμα κατά την έναρξή της. Η κατάσταση μοιάζει με έναν εχθρό που έχει οχυρωθεί καλά στους λόφους, που συνεχώς διεξάγει ανταρτοπόλεμο στις γύρω περιοχές, ενώ ο κόσμος, αγνοώντας την οχυρωμένη φρουρά, αρκείται στην επισκευή κατεστραμμένων σπιτιών και στην ταφή των νεκρών, που είναι αποτελέσματα των επιδρομών των επιδρομέων. Έτσι, γενικά μιλώντας, είναι η κατάσταση στην ιατρική σήμερα: τίποτα παραπάνω από τη

χορήγηση επιδέσμου και τσιρότων σε εκείνους που δέχτηκαν επίθεση και την ταφή εκείνων που σφαγιάστηκαν, χωρίς να υπάρχει η παραμικρή σκέψη πάνω στο πραγματικό οχυρό.

Η ασθένεια ούτε θα θεραπευτεί ούτε θα εξαλειφθεί ποτέ με τις παρούσες υλιστικές μεθόδους, για τον απλό λόγο ότι η ασθένεια στη ρίζα της δεν είναι υλιστική. Αυτό που γνωρίζουμε ως ασθένεια είναι μία τελική έκβαση που παράγεται στο σώμα, το τελικό αποτέλεσμα βαθιών και μακράς διάρκειας δυνάμεων, και ακόμα και αν μόνο η υλιστική αγωγή φαίνεται να είναι επιτυχής, αυτό δεν είναι τίποτα παρά μία προσωρινή ανακούφιση, εάν δεν απομακρυνθεί η αληθινή αιτία. Η σύγχρονη τάση της ιατρικής επιστήμης, παρερμηνεύοντας την αληθινή φύση της ασθένειας και εστιάζοντάς την σε υλιστικούς όρους στο φυσικό σώμα, έχει αυξήσει υπερβολικά τη δύναμή της, πρώτον με τον περισπασμό των σκέψεων των ανθρώπων από την πραγματική ρίζα της και, συνεπώς, από την αποτελεσματική μέθοδο της επίθεσης, και δεύτερον, με τον περιορισμό της σε συγκεκριμένη περιοχή του σώματος, επισκιάζοντας έτσι, την αληθινή ελπίδα ίασης και καλλιεργώντας ένα ισχυρό σύνδρομο ασθενοφοβίας, το οποίο δε θα έπρεπε να υπάρχει εξ αρχής.

Η ασθένεια είναι στην ουσία το αποτέλεσμα σύγκρουσης μεταξύ της Ψυχής και του Νου, και δε θα μπορέσει ποτέ να εξαλειφθεί παρά μόνο εάν και εφόσον καταβληθεί ψυχική και νοητική προσπάθεια. Τέτοιες προσπάθειες, αν γίνουν με κατανόηση όπως θα δούμε παρακάτω, μπορούν να θεραπεύσουν και να προλάβουν την ασθένεια απομακρύνοντας αυτούς τους βασικούς παράγοντες που είναι η πρωταρχική αιτία. Μία προσπάθεια που ρυθμίζεται μόνο από το σώμα δεν μπορεί παρά να διορθώσει επιφανειακά μόνο τη ζημιά και σε αυτό δεν υπάρχει ίαση, καθώς η αιτία είναι ακόμα εν ενεργεία και μπορεί από στιγμή σε

στιγμή να εκδηλώσει ξανά την παρουσία της σε κάποια άλλη μορφή. Στην πραγματικότητα, σε πολλές περιπτώσεις η φαινομενική ανάρρωση είναι επιβλαβής, καθώς κρύβει από τον ασθενή την πραγματική αιτία των προβλημάτων του, και στην ικανοποίηση της φαινομενικά ανανεωμένης υγείας, ο πραγματικός παράγοντας, περνώντας απαρατήρητος, ενδέχεται να ισχυροποιηθεί.

Αντιπαραθέστε εκείνες τις περιπτώσεις με αυτές όπου ο ασθενής γνωρίζει ή που καθοδηγείται από κάποιον συνετό γιατρό για την φύση των εν δράση δυσμενών ψυχικών ή νοητικών δυνάμεων, το αποτέλεσμα των οποίων έχει επιταχύνει αυτό που αποκαλούμε ασθένεια του φυσικού σώματος. Εάν ο ασθενής προσπαθήσει άμεσα να εξουδετερώσει αυτές τις δυνάμεις, η υγεία βελτιώνεται, όταν αυτό αρχίσει επιτυχώς και όταν ολοκληρωθεί, θα εξαφανιστεί και η ασθένεια. Αυτή είναι πραγματική θεραπεία με επίθεση στο οχυρό, την πραγματική βάση της ρίζας του πόνου.

Μία από τις εξαιρέσεις στις υλιστικές μεθόδους της σύγχρονης επιστήμης αποτελεί αυτή του μεγάλου Χάνεμαν (Hahnemann), του ιδρυτή της Ομοιοπαθητικής, ο οποίος με τη συνειδητοποίησή του για την φιλόθρηνη αγάπη του Δημιουργού και του Θείου, που βρίσκονται μέσα στον άνθρωπο, μελετώντας την ψυχική στάση του ασθενή προς τη ζωή, το περιβάλλον και τις αντίστοιχες ασθένειές τους, προσπάθησε να βρει στα βότανα του αγρού και στο βασιλείο της φύσης, το ίαμα, το οποίο όχι μόνο θα θεράπευε τα σώματα αλλά και θα ανέβαζε συγχρόνως την ψυχική τους θέση. Μακάρι αυτή η επιστήμη να επεκταθεί και να εξελιχθεί από εκείνους τους αληθινούς γιατρούς που έχουν την αγάπη για την ανθρωπότητα στην καρδιά τους.

Πεντακόσια χρόνια προ Χριστού κάποιοι γιατροί στην αρχαία Ινδία, δουλεύοντας υπό την επήρεια του

Βούδα, εξέλιξαν την τέχνη της θεραπείας σε τέτοια τέλεια κατάσταση που μπορούσαν να εξαλείψουν εγχειρήσεις, παρόλο που οι εγχειρήσεις της εποχής τους ήταν τόσο αποτελεσματικές, ή ακόμα και περισσότερο, από τις σημερινές. Άνδρες σαν τον Ιπποκράτη, με τα δυνατά ιδανικά του περί θεραπείας, ο Παράκελσος με την βεβαιότητα για την ύπαρξη του θεϊκού στον άνθρωπο, και ο Χάνεμαν, που συνειδητοποίησε ότι η ασθένεια προέρχεται από ένα επίπεδο πέραν του σωματικού – όλοι αυτοί γνώριζαν πολλά για την πραγματική φύση και τη θεραπεία στον πόνο. Πόση ανυπολόγιστη μιζέρια θα είχε αποφευχθεί κατά τη διάρκεια των τελευταίων είκοσι ή είκοσι πέντε αιώνων, εάν ακολουθούσαν η διδασκαλία αυτών των μεγάλων στην τέχνη τους δασκάλων, αλλά όπως και με άλλα πράγματα, ο υλισμός υπήρξε τόσο έντονα ελκυστικός στο Δυτικό κόσμο, που οι φωνές αυτών που πρακτικά παρακωλύουν ακούστηκαν πιο δυνατά από αυτές εκείνων που γνώριζαν την αλήθεια.

Ας αναφερθεί εν συντομία ότι η ασθένεια, παρόλο που φαίνεται σκληρή, στην ουσία της είναι ωφέλιμη και εμφανίζεται για το καλό μας, γιατί αν ερμηνευτεί σωστά, θα μας οδηγήσει σε ουσιώδη σφάλματά μας. Αν αντιμετωπιστεί με την κατάλληλη θεραπεία, η ασθένεια θα αποτελέσει την αιτία απομάκρυνσης αυτών των σφαλμάτων, αφήνοντάς μας σε καλύτερη και δυνατότερη κατάσταση από πριν. Η δοκιμασία είναι επιδιορθωτική και καταδεικνύει ένα μάθημα, το οποίο αποτύχαμε να εμπεδώσουμε με άλλα μέσα, και ποτέ δεν μπορεί να εξαλειφθεί μέχρι να μάθουμε αυτό το μάθημά μας. Ας γίνει, επίσης, γνωστό ότι στην περίπτωση εκείνων που αντιλαμβάνονται και μπορούν να καταλάβουν τη σημασία των προειδοποιητικών συμπτωμάτων της ασθένειας, μπορούν να προλάβουν τη γέννησή της ή να την ανακαλέσουν σε πρώιμα στάδια, εάν καταβληθούν οι κατάλληλες επιδιορθωτικές πνευματικά και ψυχικά προσπάθειες.

Και σε καμία περίπτωση δε χρειάζεται απελπισία, όσο σοβαρό κι αν είναι το πρόβλημα, γιατί γεγονός είναι ότι όσο παραχωρείται στο άτομο φυσική ζωή, υποδεικνύεται ότι η Ψυχή που κυβερνά νιώθει ελπίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Για να γίνει κατανοητή η φύση της ασθένειας χρειάζεται να αναγνωριστούν συγκεκριμένες θεμελιώδεις αλήθειες.

Η πρώτη εξ αυτών είναι ότι ο άνθρωπος έχει μία Ψυχή που είναι ο πραγματικός του εαυτός: ένα Θεϊκό, Ισχυρό Όν, το παιδί του Δημιουργού όλων των πραγμάτων, της οποίας το σώμα, παρόλο που είναι ο εγκόσμιος ναός αυτής της Ψυχής, δεν είναι παρά η παραμικρή αντανάκλαση: του ότι η Ψυχή μας, το Θεϊκό που κατοικεί μέσα και γύρω μας, καθορίζει τις ζωές μας, όπως επιθυμεί και προστάζει, και όσο εμείς το επιτρέπουμε, πάντα μας οδηγεί, μας προστατεύει και μας ενθαρρύνει, προσεκτικά και ευεργετικά, οδηγώντας μας πάντα προς το απόλυτο πλεονέκτημά μας: στο ότι Αυτός, ο Ανώτερος Εαυτός μας, όντας μία σπίθα του Παντοδύναμου, είναι ανίκητος και αθάνατος.

Η δεύτερη αρχή αναφέρει ότι εμείς, όπως ξέρουμε τους εαυτούς μας σε αυτόν τον κόσμο, είμαστε προσωπικότητες που έχουν έρθει εδώ κάτω με σκοπό την απόκτηση όλης της δυνατής γνώσης και της εμπειρίας μέσω της εγκόσμιας ύπαρξης, την ανάπτυξη αρετών που μας λείπουν και το ξεκαθάρισμα όλων αυτών που δεν είναι σωστά μέσα μας, προχωρώντας, έτσι, προς την τελειότητα της φύσης μας. Η Ψυχή γνωρίζει ποιο περιβάλλον και ποιες συνθήκες θα μας κινητοποιήσουν καλύτερα, για να το κάνουμε αυτό, γι' αυτό και μας τοποθετεί σε εκείνον τον τομέα της ζωής που ταιριάζει περισσότερο σε αυτόν το σκοπό.

Τρίτον, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το σύντομο πέρασμα στη γη, που ξέρουμε ως ζωή, δεν είναι παρά μια στιγμή στην πορεία της εξέλιξής μας,

όπως είναι μία ημέρα στο σχολείο μέσα στη ζωή, και παρόλο που μπορούμε, μόνο στο παρόν, να δούμε και να αντιληφθούμε αυτήν τη συγκεκριμένη ημέρα, η διαίσθησή μας, μας λέει ότι η γέννηση ήταν απείρως πιο μακριά από τη δική μας αρχή και ότι ο θάνατος είναι απείρως πιο μακριά από το δικό μας τέλος. Οι Ψυχές μας, που είναι αυτό που πραγματικά είμαστε, είναι αθάνατες, και τα σώματά μας, για τα οποία έχουμε συνείδηση, είναι προσωρινά, είναι μονάχα τα άλογα που ιππεύουμε για να πάμε ένα ταξίδι, ή τα όργανα που χρησιμοποιούμε για να κάνουμε μια δουλειά.

Στη συνέχεια ακολουθεί μία τέταρτη σπουδαία αρχή, που υποστηρίζει ότι όσο οι Ψυχές και οι προσωπικότητές μας είναι σε αρμονία, όλα είναι χαρά και γαλήνη, ευτυχία και υγεία. Είναι όταν οι προσωπικότητές μας έχουν παρεκτραπεί από το μονοπάτι που έχει οριστεί από την Ψυχή, είτε λόγω δικών μας εγκόσμιων επιθυμιών είτε υπό την πειθώ άλλων, που εγείρεται μία σύγκρουση. Αυτή η σύγκρουση είναι η ρίζα της ασθένειας και της δυστυχίας. Όποια κι αν είναι η εργασία μας σε αυτόν τον κόσμο – είτε λούστρος είτε μονάρχης, γαιοκτήμονας ή χωρικός, πλούσιος ή φτωχός- όσο κάνουμε τη συγκεκριμένη εργασία σύμφωνα με αυτό που επιτάσσει η Ψυχή, όλα είναι καλά· και μπορούμε να είμαστε επιπλέον ήσυχoi ότι σε οποιονδήποτε σταθμό της ζωής κι αν έχουμε τοποθετηθεί, ευγενή ή ταπεινό, υπάρχουν τα απαραίτητα μαθήματα και οι απαραίτητες εμπειρίες για τη στιγμή της εξέλιξής μας, δίνοντάς μας το μεγαλύτερο πλεονέκτημα για την ανάπτυξη του εαυτού μας.

Η επόμενη μεγάλη αρχή είναι η κατανόηση της Ενότητας όλων των πραγμάτων: ότι Δημιουργός όλων των πραγμάτων είναι η Αγάπη, κι ότι όλα όσα γνωρίζουμε συνειδητά αποτελούν σε άπειρο αριθμό μορφές εκδήλωσης αυτής της Αγάπης, είτε αυτό είναι

πλανήτης είτε βότσαλο, αστέρι ή δροσοσταλιδα, άνθρωπος ή η χαμηλότερη μορφή ζωής. Ίσως είναι δυνατό να αποκτήσετε μια εικόνα αυτής της έννοιας, εάν σκεφτείτε το Δημιουργό μας ως έναν μεγάλο λαμπερό ήλιο ευεργεσίας και αγάπης από τον κέντρο του οποίου εκπέμπονται άπειρες ακτίνες προς κάθε κατεύθυνση, και πως εμείς και το σύνολο όλων όσων έχουμε επίγνωση είμαστε σωματίδια στο τελείωμα αυτών των ακτινών, που διαχέονται για απόκτηση εμπειρίας και γνώσης, που, όμως, τελικά επιστρέφουμε στο μεγάλο κέντρο. Και παρόλο που μπορεί να μας φαίνεται κάθε ακτίνα χωριστή και διακριτή, στην πραγματικότητα είναι μέρος του μεγάλου κεντρικού Ήλιου. Ο διαχωρισμός είναι αδύνατος, γιατί η δέσμη φωτός με το που θα αποκοπεί από την πηγή της παύει να υφίσταται. Έτσι, μπορεί να κατανοούμε λίγο την αδυνατότητα διαχωρισμού, γιατί παρόλο που κάθε ακτίνα μπορεί να έχει τη μοναδικότητά της, δεν παύει να είναι μέρος της μεγάλης κεντρικής δημιουργικής δύναμης. Έτσι, κάθε δράση ενάντια στους εαυτούς μας ή σε άλλους επηρεάζει το όλον, γιατί προκαλώντας ατέλεια σε κάποιο μέρος, αυτό αντνακλάται στο όλον, σε κάθε σωματίδιο που πρέπει τελικά να γίνει τέλειο.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν δύο μεγάλα θεμελιώδη λάθη: η αποσυσχέτιση μεταξύ της Ψυχής μας και της προσωπικότητάς μας, και η σκληρότητα ή η αδικία προς τρίτους, γιατί αυτό αποτελεί αμαρτία ενάντια στην Ενότητα. Όποιο από αυτά προκαλεί σύγκρουση, που οδηγεί στην ασθένεια. Μια κατανόηση του που κάνουμε κάποιο λάθος (που τόσο συχνά δεν αντιλαμβανόμαστε) και μια φιλότιμη προσπάθεια να επιδιορθώσουμε το λάθος, θα οδηγήσει, όχι μόνο σε μια ζωή χαράς και γαλήνης, αλλά και στην υγεία.

Η ίδια η ασθένεια είναι ευεργετική, και στόχο έχει την επαναφορά της προσωπικότητας στη Θεϊκή

βούληση της Ψυχής· κι έτσι μπορούμε να καταλάβουμε ότι μπορεί τόσο να προληφθεί όσο και να αποφευχθεί, αφού εάν και μόνο μπορούσαμε να αντιληφθούμε τα λάθη που κάνουμε και να τα διορθώσουμε με πνευματικά και ψυχικά μέσα, δε θα υπήρχε η ανάγκη για αυτά τα σοβαρά μαθήματα πόνου. Μας δίνεται κάθε ευκαιρία από τη Θεϊκή Δύναμη για επιδιόρθωση των τρόπων μας πριν, ως έσχατη λύση, εκδηλωθούν ο πόνος και τα βάσανα. Ίσως να μην είναι τα λάθη αυτής της ζωής, αυτής της ημέρας στο σχολείο, τα οποία καταπολεμούμε· και, παρόλο που μπορεί να μην έχουμε συνείδηση στο φυσικό μας νου της αιτίας των βασάνων μας, που ενδέχεται να μας φανεί σκληρό και χωρίς αιτία, η Ψυχή μας (που είναι ο εαυτός μας), όμως, γνωρίζει τον πλήρη σκοπό και μας καθοδηγεί προς όφελός μας. Ωστόσο, η κατανόηση και η επιδιόρθωση των λαθών μας θα μπορούσε να συντομεύσει την ασθένειά μας και να μας επαναφέρει στην υγεία. Η γνώση του σκοπού της Ψυχής και η συναίνεση αυτής της γνώσης σημαίνει την ανακούφιση από επίγεια βάσανα και δυστυχία, και μας αφήνει ελεύθερους να αναπτύξουμε την εξέλιξή μας στη χαρά και στην ευτυχία.

Υπάρχουν δύο μεγάλα λάθη: το πρώτο είναι, η αποτυχία να σεβαστούμε και να υπακούσουμε τις επιταγές της Ψυχής μας, και το δεύτερο, η δράση ενάντια στην Ενότητα. Λόγω των προηγούμενων, να είσαι απρόθυμος να κρίνεις τους άλλους, γιατί αυτό που είναι σωστό για τον έναν είναι λάθος για τον άλλον. Ο έμπορος, του οποίου η δουλειά είναι να δημιουργήσει μεγάλες εμπορικές συναλλαγές όχι μόνο προς όφελός του αλλά και προς όφελος εκείνων που απασχολεί, και που ως εκ τούτου αποκτά γνώση αποδοτικότητας και ελέγχου και αναπτύσσει σχετικές αρετές, πρέπει, από ανάγκη, να χρησιμοποιεί διαφορετικές ποιότητες και διαφορετικές αρετές από εκείνες μιας νοσηλεύτριας, που θυσιάζει τη ζωή της

για την φροντίδα των ασθενών· παρόλα αυτά και οι δύο, αν υπακούσουν αυτό που ορίζει η Ψυχή τους, μαθαίνουν σωστά εκείνες τις ποιότητες που είναι αναγκαίες για την εξέλιξή τους. Είναι η υπακοή στις προσαγές της Ψυχής, του Ανώτερου Εαυτού μας, που μαθαίνουμε μέσω της συνείδησης, του ενστίκτου και της διαίσθησής μας, που μετράει.

Ως εκ τούτου, καταλαβαίνουμε ότι με τις αληθινές αρχές και την αληθινή ουσία, η ασθένεια μπορεί και να προληφθεί και να θεραπευτεί, και είναι η δουλειά των πνευματικών θεραπευτών και ιατρών, να παράσχουν στον πάσχοντα, επιπρόσθετα των υλικών ιαμάτων, τη γνώση του λάθους που κάνουν στη ζωή τους, και του τρόπου που αυτά μπορούν να εξαλειφθούν κι, έτσι, να οδηγήσουν τον ασθενή πίσω στην υγεία και τη χαρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Αυτό που ξέρουμε ως ασθένεια είναι το τελικό στάδιο μίας πολύ βαθύτερης διαταραχής, και, για να βεβαιωθούμε την πλήρη επιτυχία της θεραπείας, είναι, προφανές, πως αντιμετωπίζοντας μόνο το τελικό αποτέλεσμα, δε θα υπάρξει ακέραιο αποτέλεσμα, εκτός και αν αφαιρεθεί, επίσης, η βασική αιτία. Υπάρχει ένα στοιχειώδες λάθος που ενδέχεται να κάνει ο άνθρωπος κι αυτό είναι η δράση ενάντια στην Ενότητα· αυτό πηγάζει από την αυτο-αγάπη. Οπότε μπορούμε, επίσης, να πούμε ότι υπάρχει μόνο μία πρωταρχική προσβολή – δυσφορία ή ασθένεια. Και καθώς η δράση ενάντια στην Ενότητα μπορεί να χωριστεί σε διάφορους τύπους, όπως, επίσης και η ασθένεια – το αποτέλεσμα αυτών των δράσεων- μπορεί να διαχωριστεί σε κύριες ομάδες που αντιστοιχούν στα αίτιά τους. Η ίδια η φύση μίας ασθένειας θα αποτελέσει έναν χρήσιμο οδηγό που θα βοηθήσει στην ανακάλυψη του τύπου της δράσης που έχει ληφθεί ενάντια στο Θεϊκό Νόμο της Αγάπης και της Ενότητας.

Εάν έχουμε στη ζωή μας αρκετή αγάπη για όλα τα πράγματα, δεν μπορούμε να βλάψουμε· γιατί αυτή η αγάπη μένει στα χέρια μας σε κάθε πράξη, στο νου μας σε κάθε σκέψη, που θα μπορούσαν να πληγώσουν κάποιον. Δεν έχουμε, όμως, φτάσει σε αυτήν την κατάσταση τελειότητας· εάν την είχαμε φτάσει, δε θα είχαμε λόγο ύπαρξης εδώ. Όμως όλοι μας αναζητούμε και εξελισσόμαστε προς αυτήν την κατάσταση, κι εκείνοι από εμάς που υποφέρουν πνευματικά ή σωματικά, από αυτό το βάσανο οδηγούμαστε προς αυτήν την ιδανική κατάσταση· κι αν το μεταφράσουμε σωστά, μπορούμε όχι απλά να

επιταχύνουμε τα βήματά μας προς αυτόν το σκοπό, αλλά και να γλιτώσουμε τους εαυτούς μας από την ασθένεια και τη δυστυχία. Από τη στιγμή που γίνει κατανοητό το μάθημα και εξαλειφθεί το λάθος, δεν υπάρχει πια ανάγκη επιδιόρθωσης, γιατί πρέπει να θυμόμαστε ότι το ίδιο το βάσανο είναι ευεργετικό, στο ότι μας επισημαίνει όταν παίρνουμε λάθος δρόμους και επισπεύδει την εξέλιξή μας προς τη λαμπρή τελειότητα.

Οι πραγματικές στοιχειώδεις ασθένειες του ανθρώπου είναι ελαττώματα όπως, η υπερηφάνεια, η σκληρότητα, το μίσος, η αυταγάπη, η άγνοια, η αστάθεια και η απληστία· και καθένα από αυτά, εάν το αναλογιστεί κανείς, θα βρεθεί αντίθετο στην Ενότητα. Ελαττώματα σαν κι αυτά είναι οι πραγματικές ασθένειες (χρησιμοποιώντας τον όρο με τη σύγχρονη έννοια) και είναι μία συνέχεια και επιμονή σε τέτοια ελαττώματα, αφού έχουμε φτάσει στο στάδιο της ανάπτυξης που ξέρουμε ότι είναι λάθος, που κατακαθίζει στο σώμα τα επιβλαβή αποτελέσματα που γνωρίζουμε όλοι ως αρρώστια.

Η υπερηφάνεια οφείλεται, πρώτον, στην έλλειψη αναγνώρισης της μικρότητας της προσωπικότητας και στην απόλυτη εξάρτησή της από την Ψυχή, και στο ότι όλες οι πιθανές της επιτυχίες δεν είναι της ίδιας, αλλά είναι ευλογίες από το Θεϊκό που ενυπάρχει· δεύτερον, από την απώλεια αίσθησης του μέτρου, της μικροσκοπικότητας του ενός εν μέσω του σχήματος της Δημιουργίας. Καθώς η υπερηφάνεια αρνείται κατά κανόνα να λυγίσει από ταπεινότητα και παραίτηση στην Βούληση του Μεγάλου Δημιουργού, παράγει δράσεις αντίθετες σε αυτήν την Βούληση.

Η σκληρότητα είναι μία άρνηση της ενότητας όλων και μία αποτυχία κατανόησης ότι κάθε πράξη ενάντια σε κάποιον άλλον είναι αντίθεση στο όλον, και ως εκ τούτου μια δράση ενάντια στην Ενότητα. Κανένας άνθρωπος δε θα προκαλούσε τα επιβλαβή

αποτελέσματά της ενάντια σε ανθρώπους γύρω του και σε δικούς του ανθρώπους, και σύμφωνα με το νόμο της Ενότητας πρέπει να ωριμάσουμε μέχρι να καταλάβουμε ότι όλοι, όντας μέρος του όλου, πρέπει να γίνουμε οι γύρω και οι δικοί μας, μέχρι ακόμα κι για αυτούς που μας καταδιώκουν να έχουμε συναισθήματα αγάπης και συμπάθειας.

Το μίσος είναι το αντίθετο της Αγάπης, το αντίστροφο του Νόμου της Δημιουργίας. Είναι ενάντια στο όλο Θεϊκό σχήμα και αποτελεί απάρνηση του Δημιουργού· οδηγεί μόνο σε τέτοιες πράξεις και σκέψεις που είναι αντίστροφες στην Ενότητα και το αντίθετο αυτών που ορίζει η Αγάπη.

Η αυταγάπη πάλι είναι μια άρνηση της Ενότητας και την υποχρέωση που οφείλουμε προς το συνάνθρωπό μας να βάζουμε τα ενδιαφέροντα του εαυτού μας πριν το καλό της ανθρωπότητας και την φροντίδα και προστασία του άμεσου περιβάλλοντός μας.

Η άγνοια είναι η αποτυχία μάθησης, η άρνηση να δούμε την Αλήθεια όταν δίνεται η ευκαιρία, και οδηγεί σε πολλές λάθος πράξεις, που μπορούν να υφίστανται μόνο στο σκοτάδι και που δεν είναι εφικτές όταν μας περιβάλλει το φως της Αλήθειας και της Γνώσης.

Η αστάθεια, η αναποφασιστικότητα και η αδυναμία σκοπού προκύπτουν όταν η προσωπικότητα αρνείται να διέπεται από τον Ανώτερο Εαυτό, και μας οδηγεί στην προδοσία άλλων λόγω της αδυναμίας μας. Μια τέτοια κατάσταση δε θα ήταν δυνατή εάν είχαμε μέσα μας τη γνώση της Απώθητης Ακατανίκητης Θεϊκότητας που είναι στην πραγματικότητα ο ίδιος μας ο εαυτός.

Η απληστία οδηγεί σε επιθυμία για δύναμη. Είναι μία άρνηση της ελευθερίας και της μοναδικότητας της κάθε ψυχής. Αντί να αναγνωρίζεται ότι ο καθένας από εμάς έχει έρθει εδώ κάτω για να αναπτυχθεί ελεύθερα σύμφωνα με αυτό που ορίζει μονάχα η ψυχή, να αυξήσει τη μοναδικότητά του, και να δουλέψει

ελεύθερα και ανεμπόδιστα, η προσωπικότητα με απληστία επιθυμεί να ορίσει, να καλουπώσει και να διατάξει, σφετερίζοντας τη δύναμη του Δημιουργού.

Αυτά είναι παραδείγματα αληθινής ασθένειας, η ρίζα και η βάση όλων των βασάνων μας και της δυστυχίας. Το καθένα από αυτά τα ελαττώματα, εάν επιμείνει ενάντια στην φωνή του Ανώτερου Εαυτού, θα προκαλέσει μια σύγκρουση, η οποία θα πρέπει εξ ανάγκης να αντανακλαστεί στο φυσικό σώμα, παράγοντας το δικό της συγκεκριμένο είδος πάθησης.

Μπορούμε να καταλάβουμε τώρα πώς οποιοδήποτε είδος ασθένειας, από το οποίο ενδέχεται να υποφέρουμε, θα μας οδηγήσει στην ανακάλυψη του ελαττώματος που κρύβεται πίσω από το βάσανό μας.¹ Για παράδειγμα, η Υπερηφάνεια, που είναι αλαζονεία και ακαμψία του νου, θα οδηγήσει ασθένειες που παράγουν ακαμψία και δυσκαμψία στο σώμα. Ο πόνος είναι αποτέλεσμα της σκληρότητας, όπου ο ασθενής μαθαίνει μέσω προσωπικής ταλαιπωρίας να μην τον προκαλεί σε άλλους, είτε σε σωματικό είτε σε ψυχικό επίπεδο. Οι κυρώσεις του Μίσους είναι μοναξιά, βίαιη ανεξέλεγκτη διάθεση, ψυχικά νευρικά ξεσπάσματα και καταστάσεις υστερίας. Οι εσωστρεφείς ασθένειες – νεύρωση, νευρασθένεια και παρόμοιες καταστάσεις-, που απομυζούν από τη ζωή την ευχαρίστηση, προκαλούνται από την υπερβολική Αυτο-αγάπη. Η άγνοια και η έλλειψη σοφίας φέρνουν τις δικές τους δυσκολίες στην καθημερινή ζωή, και, επιπλέον, εάν υπάρχει επιμονή στην άρνηση να δει κάποιος την αλήθεια όταν του δίνεται η ευκαιρία, η εμφάνιση μυωπίας και η εξασθένιση της όρασης και της ακοής είναι οι φυσικές συνέπειες αυτού. Η αστάθεια του νου οδηγεί σε αντίστοιχη ποιότητα στο σώμα και σε εκείνες τις διάφορες διαταραχές που επηρεάζουν την κίνηση και το συντονισμό. Το αποτέλεσμα της

---

¹ Βλ. Πρόλογο, σελ. 4

απληστίας και της επιβολής σε άλλους είναι ασθένειες που καθιστούν τον πάσχοντα σκλάβο του ίδιου του σώματός του, με επιθυμίες και φιλοδοξίες που κάμπτονται από την ασθένεια.

Επιπλέον, το ίδιο το μέρος του σώματος που επηρεάζεται δεν είναι τυχαίο αλλά σύμφωνο με το νόμο αιτίας και αποτελέσματος, και, πάλι, θα αποτελέσει οδηγό για να μας βοηθήσει. Για παράδειγμα, η καρδιά, η πηγή ζωής και ως εκ τούτου και της αγάπης, προσβάλλεται, όταν ειδικά η πλευρά της αγάπης της φύσης για την ανθρωπότητα δεν έχει αναπτυχθεί ή χρησιμοποιείται λάθος· όταν επηρεάζεται το χέρι υποδηλώνεται αποτυχία ή λάθος πράξη· ο εγκέφαλος που είναι το κέντρο του ελέγχου, εάν επηρεαστεί υποδεικνύει την έλλειψη ελέγχου στην προσωπικότητα. Τέτοια ακολουθούν όπως ορίζει ο νόμος. Όλοι είμαστε έτοιμοι να παραδεχτούμε τις πολλές συνέπειες που ενδέχεται να ακολουθήσουν μίας έκρηξης θυμού, του σοκ ξαφνικών κακών ειδήσεων· εάν ασήμαντες υποθέσεις μπορούν να επηρεάσουν έτσι το σώμα, πόσο πιο σοβαρά και βαθιά ριζωμένη μπορεί να είναι μία παρατεταμένη σύγκρουση μεταξύ ψυχής και σώματος! Μπορούμε να αναρωτηθούμε ότι η συνέπεια εγείρει τέτοιες οδυνηρές διαμαρτυρίες όπως είναι οι ασθένειες μεταξύ μας σήμερα;

Όμως ακόμη δεν υπάρχει λόγος για κατάθλιψη. Η πρόληψη και η ίαση της ασθένειας μπορούν να βρεθούν με την ανακάλυψη του λάθους μέσα στον εαυτό μας και εξαλείφοντας αυτό το λάθος με την πιο ειλικρινή ανάπτυξη της αρετής που θα το καταστρέψει· όχι μαχόμενοι το λάθος αλλά κατακλύζοντας τόσο από την αντίπαλη αρετή που θα το παρασύρει από την φύση μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι δεν υπάρχει τίποτα στην φύση του τυχαίου, όσον αφορά στην ασθένεια, ούτε στο είδος της ούτε στο μέρος του σώματος που επηρεάζει· όπως και όλες οι άλλες συνέπειες της ενέργειας, ακολουθεί το νόμο αιτίας και αποτελέσματος. Συγκεκριμένες παθήσεις ενδέχεται να προκληθούν από άμεσα φυσικά μέσα, όπως αυτές που σχετίζονται με κάποιες δηλητηριάσεις, ατυχήματα και τραυματισμούς και χοντροκομμένες υπερβολές· όμως η ασθένεια γενικά οφείλεται σε κάποιο βασικό σφάλμα της ιδιοσυγκρασίας μας, όπως στα παραδείγματα που έχουν ήδη δοθεί.

Κι έτσι για την πλήρη ίαση δε θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν μόνο φυσικά μέσα, επιλέγοντας πάντα τις καλύτερες μεθόδους που είναι γνωστές στην τέχνη της θεραπείας, αλλά και εμείς οι ίδιοι θα πρέπει να καταβάλλουμε φιλότιμη και την καλύτερη δυνατή προσπάθεια, για να αφαιρέσουμε οποιοδήποτε σφάλμα της φύσης μας· γιατί η τελική και πλήρης θεραπεία προέρχεται τελικά από μέσα, από την ίδια την Ψυχή, η οποία με την ευεργεσία Του ακτινοβολεί αρμονία σε ολόκληρη την προσωπικότητα, όταν της το επιτρέψουμε.

Καθώς υπάρχει μία σημαντική ριζική αιτία για όλες τις ασθένειες, συγκεκριμένη η αυταγάπη, έτσι υπάρχει και μία σημαντική συγκεκριμένη μέθοδος ανακούφισης σε όλα τα βάσανα, που είναι η μετατροπή της αυτο-αγάπης σε αφοσίωση προς άλλους. Εάν και μόνο αναπτύξουμε επαρκώς την ποιότητα του χασίματος του εαυτού μας στην αγάπη και στο νοιάξιμο των ανθρώπων γύρω μας, απολαμβάνοντας τη λαμπρή περιπέτεια απόκτησης

γνώσης και βοήθειας τρίτων, οι προσωπικές μας θλίψεις και τα προσωπικά μας βάσανα τελειώνουν άμεσα. Είναι αυτός ο σημαντικός απόλυτος στόχος: το χάσιμο των δικών μας ενδιαφερόντων προς όφελος της ανθρωπότητας. Σημασία δεν έχει ο σταθμός της ζωής που μας έχει τοποθετήσει η Θεϊκότητά μας. Είτε εμπλεκόμενοι σε εμπόριο ή επάγγελμα, πλούσιοι ή φτωχοί, μονάρχες ή ζητιάνοι, για τον ένα και για όλους είναι εφικτό να συνεχίσουν το έργο των αντίστοιχων επαγγελμάτων και συγχρόνως να είναι πραγματική ευλογία για εκείνους γύρω τους, επικοινωνώντας τους τη Θεϊκή Αγάπη της Αδελφότητας.

Αλλά η συντριπτική πλειοψηφία από εμάς έχουμε να διανύσουμε αρκετό δρόμο πριν καταλήξουμε σε αυτήν την κατάσταση τελειότητας, αν και είναι εκπληκτικό το πόσο άμεσα και γρήγορα μπορεί κάθε άτομο να προχωρήσει προς αυτήν την κατεύθυνση, εάν οι προσπάθειες είναι σοβαρές. Το άτομο προσφέροντας, δείχνει εμπιστοσύνη όχι μόνο στην ανεπαρκή του προσωπικότητα αλλά και τυφλή πίστη, ότι με το παράδειγμα και τις διδασκαλίες μεγάλων δασκάλων του κόσμου, μπορεί να έχει τη δυνατότητα να ενώσει τον εαυτό του με την ίδια του την Ψυχή, με τη Θεϊκότητα μέσα του, όταν όλα γίνονται πιθανά.

Στους περισσότερους από εμάς υπάρχει ένα, ή και περισσότερα, ελάττωμα, που παρεμποδίζει την πρόοδό μας, και είναι αυτό το ελάττωμα, ή τα ελαττώματα, ειδικά που πρέπει να αναζητήσουμε μέσα στον εαυτό μας, κι ενώ αγωνιζόμαστε να αναπτύξουμε και να διευρύνουμε την πλευρά της αγάπης της φύσης μας προς τον κόσμο, προσπαθούμε, συγχρόνως, να καθαρίσουμε κάθε τέτοιο ελάττωμα, συγκεκριμένα με το να εμπλουτίσουμε την φύση μας με την αντίθετη αρετή. Αρχικά αυτό μπορεί να είναι λίγο δύσκολο, μόνο, όμως, αρχικά, γιατί είναι αξιοσημείωτο το πόσο γρήγορα αυξάνεται μία αληθινά ενθαρρυντική αρετή,

που συνδέεται με τη γνώση ότι με την βοήθεια του Θεϊκού μέσα μας, εάν όντως επιμείνουμε, είναι αδύνατο να αποτύχουμε.

Κατά την ανάπτυξη της Συμπαντικής Αγάπης μέσα στους ίδιους μας τους εαυτούς, μαθαίνουμε να συνειδητοποιούμε όλο και περισσότερο ότι κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, όσο ταπεινή κι αν είναι, είναι παιδί του Δημιουργού, κι ότι μια μέρα και σε εύθετο χρόνο θα προχωρήσει στην τελειότητα, όπως και ελπίζουμε να κάνουμε όλοι μας.

Όσο ποταπός και να μοιάζει ένας άνθρωπος ή ένα πλάσμα, πρέπει να θυμόμαστε ότι μέσα υπάρχει η Θεϊκή Σπίθα, που αργά και σταθερά μεγαλώνει μέχρι που η δόξα του Δημιουργού φωτίζει αυτό το ον.

Εξάλλου, το ερώτημα περί σωστού ή λάθους, καλού ή κακού είναι καθαρά σχετικό. Αυτό που είναι σωστό στην φυσική εξέλιξη των ιθαγενών θα ήταν λάθος για τον πιο φωτισμένο πολιτισμό μας, κι αυτό που ίσως θα ήταν αρετή σε κάποιους σαν τους εαυτούς μας, μπορεί να εκτός τόπου, κι ως εκ τούτου λάθος, για κάποιον που έχει φτάσει στο στάδιο της μαθητείας. Αυτό που αποκαλούμε εμείς λάθος ή κακό είναι στην πραγματικότητα καλό εκτός θέσης, οπότε σχετικά όλα. Ας θυμηθούμε, ακόμη, ότι το πρότυπο ιδεαλισμού μας είναι και πάλι σχετικό· για τα ζώα θα πρέπει να μοιάζουμε πραγματικοί θεοί· ενώ στη ζωή μας απέχουμε μακράν από τα πρότυπα της Λευκής Αδελφότητας² των Αγίων και των Μαρτύρων που έδωσαν τα πάντα για να γίνουν το παράδειγμά μας. Συνεπώς θα πρέπει να δείχνουμε συμπόνια και συμπάθεια για το πιο ταπεινό, γιατί, μολονότι ίσως θεωρούμε ότι οι εαυτοί μας έχουν προχωρήσει κι εξελιχθεί πέραν του επιπέδου μας, οι ίδιοι μας οι εαυτοί είναι, πράγματι, μικροί κι έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μπροστά μας, για να φτάσουμε το πρότυπο

---

² Βλ. Πρόλογο, σελ.4

των μεγαλύτερων αδερφών μας, των οποίων το φως λάμπει από τη μία άκρη του κόσμου στην άλλη σε κάθε εποχή.

Εάν μας προσβάλλει η Υπερηφάνεια, ας προσπαθήσουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι οι προσωπικότητές μας είναι από μόνες του ένα τίποτα, ανίκανες να κάνουν την οποιαδήποτε δουλειά ή παρέχουν την παραμικρή υπηρεσία, ή να αντισταθούν στις δυνάμεις του σκότους, εάν δεν υποβοηθηθούν από αυτό το Φως που έρχεται από ψηλά, το Φως της Ψυχής μας· ας καταβάλλουμε κάθε φιλότιμη προσπάθεια να αντιληφθούμε μία αναλαμπή της παντοδυναμίας και της αδιανόητης κραταιότητας του Δημιουργού μας, που φτιάχνει στην τελειότητα έναν κόσμο σε μία σταγόνα νερού και συστήματα επί συστημάτων από σύμπαντα, και ας επιχειρήσουμε να συνειδητοποιήσουμε τη σχετική ταπεινότητα που οφείλουμε και την απόλυτη εξάρτησή μας από Αυτόν. Μαθαίνουμε να αποτίουμε φόρο τιμής και να δείχνουμε σεβασμό στους ανθρώπινους ανωτέρους μας· πόσο απείρως περισσότερο θα έπρεπε να αναγνωρίζουμε τη δική μας αδυναμία με μεγάλη ταπεινότητα μπροστά στο Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος!

Εάν η Σκληρότητα, ή το Μίσος, φράζουν το δρόμο μας προς την εξέλιξη, ας θυμηθούμε ότι η Αγάπη είναι το θεμέλιο της Δημιουργίας, ότι σε κάθε ζώσα ψυχή υπάρχει κάτι καλό, κι ότι στους καλύτερους από εμάς υπάρχει κάτι κακό. Αναζητώντας το καλό στους άλλους, ακόμα και σε αυτούς που αρχικά μας προσβάλλουν, μαθαίνουμε να εξελίσσουμε, αν μη τι άλλο, κάποια συμπάθεια και μία ελπίδα ότι θα δουν καλύτερες ημέρες· κι ακολουθεί η επιθυμία να τους βοηθήσουμε σε αυτήν την ανάταση. Η ύστατη κατάκτηση όλων θα έρθει μέσω αγάπης και αβρότητας, και όταν θα έχουμε αναπτύξει επαρκώς αυτές τις δύο ποιότητες, τίποτα δε θα μπορεί να μας

προσβάλλει, δεδομένου ότι θα νιώθουμε συνεχώς συμπόνια και δε θα προβάλλουμε αντίσταση· γιατί, και πάλι, λόγω του ίδιου νόμου αιτίας και αποτελέσματος είναι η αντίσταση που προξενεί ζημιά. Σκοπός της ζωής μας είναι να ακολουθήσουμε αυτό που ορίζει ο Ανώτερος Εαυτός μας, απτόητοι από την επιρροή των άλλων, κι αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο εάν ακολουθήσουμε ήπια το δικό μας δρόμο, συγχρόνως, όμως, χωρίς να επεμβαίνουμε ποτέ στην προσωπικότητα κάποιου άλλου ή να προκαλούμε και την ελάχιστη βλάβη με οποιαδήποτε μέθοδο σκληρότητας ή μίσους. Πρέπει να μοχθήσουμε να μάθουμε να αγαπάμε τους άλλους, ξεκινώντας, ίσως, από κάποιο συγκεκριμένο άτομο ή ακόμα και ζώο, και να αφήσουμε αυτήν την αγάπη να αναπτυχθεί και να επεκταθεί σε όλο και ευρύτερη κλίμακα, μέχρι τα αντίστροφα ελαττώματα να εξαφανιστούν αυτόματα. Η Αγάπη γεννάει Αγάπη, όπως το Μίσος φέρνει Μίσος.

Η θεραπεία της αυτο-αγάπης επηρεάζεται από τη στροφή της φροντίδας και της προσοχής που αφιερώνουμε στους εαυτούς μας προς τα έξω, προς τους άλλους, καταλήγοντας τόσο απορροφημένοι στην ευημερία των άλλων που ξεχνάμε τους εαυτούς μας σε αυτήν την προσπάθεια. Όπως το εκφράζει μία σημαντική εντολή της Αδελφότητας «να αναζητάς την παρηγοριά από τη δική μας δυστυχία στην επέκταση ανακούφισης και παρηγοριάς στα συμπλάσματά μας την ώρα της δικής τους δοκιμασίας» και δεν υπάρχει σιγουρότερος δρόμος για τη θεραπεία της αυτο-αγάπης και των διαταραχών που την ακολουθούν με μία τέτοια μέθοδο.

Η αστάθεια μπορεί να εξαιρεθεί με την ανάπτυξη της αυτο-αποφασιστικότητας, αποφασίζοντας και κάνοντας πράγματα με οριστικότητα αντί της αμφιταλάντευσης και της αιώρησης. Ακόμα κι αν στην αρχή ίσως κάνουμε κάποια λάθη, θα ήταν καλύτερα να δράσουμε παρά να αφήσουμε τις ευκαιρίες να

προσπεράσουν λόγω έλλειψης αποφασιστικότητας. Η αποφασιστικότητα σύντομα θα αναπτυχθεί· ο φόβος αφήματος στη ζωή θα εξαφανιστεί, και οι εμπειρίες που θα αποκτηθούν θα κατευθύνουν το νου μας σε σωστότερη κρίση.

Για την εξάλειψη της Άγνοιας, και πάλι, ας μην φοβηθούμε την εμπειρία, αλλά με το νου σε εγρήγορση και με ορθάνοιχτα μάτια κι αφτιά ας απορροφήσουμε κάθε σωματίδιο γνώσης που μπορεί να αποκτηθεί. Συγχρόνως θα πρέπει να διατηρήσουμε ευελιξία σκέψης, να μειώσουμε τις προκαταλήψεις και παλιότερες πεποιθήσεις να μας κλέψουν την ευκαιρία απόκτησης φρέσκιας και ευρείας γνώσης. Θα πρέπει να είμαστε πάντα έτοιμοι να διευρύνουμε το νου και να αγνοήσουμε κάθε ιδέα, όσο βαθιά ριζωμένη κι αν είναι, εάν μας παρουσιαστεί υπό μία ευρύτερη εμπειρία μία μεγαλύτερη αλήθεια.

Όπως η Υπερφάνεια, η Απληστία είναι ένα μεγάλο εμπόδιο στην εξέλιξη, και αμφότερες θα πρέπει αδιάστακτα να απομακρυνθούν. Οι συνέπειες της Απληστίας είναι, πράγματι, σοβαρές, γιατί μας οδηγεί στην παρέμβαση της ανάπτυξης της ψυχής μας για τους συνανθρώπους μας. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε πλάσμα είναι εδώ για να αναπτύξει τη δική του εξέλιξη σύμφωνα με τις επιταγές της Ψυχής του, και μόνο η Ψυχή του, κι όχι κανένας από εμάς δε θα πρέπει παρά να ενθαρρύνει τον αδελφό μας σε αυτήν την ανάπτυξη. Πρέπει να τον βοηθήσουμε να ελπίζει και, εάν είναι στη δύναμή μας, να αυξήσουμε τη γνώση του και τις εγκόσμιες δυνατότητες στην απόκτηση αυτής της ανάπτυξης. Όπως θα ευχόμασταν οι άλλοι να μας βοηθούσαν να ανεβούμε ένα δύσκολο βουνό στο μονοπάτι της ζωής, ας είμαστε πάντα έτοιμοι να δώσουμε ένα χέρι βοήθειας και την εμπειρία της ευρύτερης γνώσης μας σε κάποιον πιο αδύναμο ή πιο νέο αδελφό. Τέτοια πρέπει να είναι η διάθεση του γονέα προς το παιδί,

του δασκάλου προς τον άνθρωπο ή του συντρόφου προς το σύντροφο, το δόσιμο φροντίδας, αγάπης και προστασίας όσο αυτό χρειάζεται και ευεργετεί, και, ακόμα, να μην παρέμβουμε ούτε για μια στιγμή στην φυσική εξέλιξη της προσωπικότητας, καθώς αυτή ορίζεται από την Ψυχή.

Πολλοί από εμάς στην παιδική μας ηλικία και στην πρώιμη ζωή είμαστε πολύ πιο κοντά στην ίδια μας την Ψυχή από ότι είμαστε μετέπειτα, όπου έχουμε πιο σαφείς ιδέες για τη δουλειά μας στη ζωή, τις προσπάθειες που αναμένουμε να καταβάλλουμε και το χαρακτήρα που καλούμαστε να αναπτύξουμε. Ο λόγος για αυτό είναι ότι ο υλισμός και οι συνθήκες της εποχής μας, και οι προσωπικότητες με τις οποίες σχετιζόμαστε, μας απομακρύνουν από την φωνή του Ανώτερου Εαυτού μας και μας δένουν γερά στην κοινοτοπία, με την έλλειψη ιδανικών, με τα όλα τόσο προφανή αυτού του πολιτισμού. Ας αφήσουμε το γονιό, το δάσκαλο και το σύντροφο να μάχονται συνεχώς για την ενθάρρυνση της ανάπτυξης του Ανώτερου Εαυτού σε αυτούς που έχουν το υπέροχο προνόμιο και ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν την επιρροή τους, ας μην αφήσουμε όμως ποτέ να επιτρέψουν την ελευθερία σε άλλους, καθώς ελπίζουν να έχουν την ελευθερία που τους δίνεται.

Με παρόμοιο τρόπο, λοιπόν, μπορούμε να αναζητήσουμε οποιοδήποτε σφάλμα της ιδιοσυγκρασίας μας και να το απομακρύνουμε με την ανάπτυξη της αντίστροφης αρετής, απομακρύνοντάς έτσι από την φύση μας την πρωταρχική αιτία της ασθένειας. Από μόνη της μια τέτοια πράξη, εάν ο ασθενής έχει πίστη και δύναμη, θα αποφέρει ανακούφιση, υγεία και χαρά, και σε αυτούς τους όχι τόσο δυνατούς θα βοηθήσει υλιστικά τη δουλειά του γιατρού στην κατάληξη του ίδιου περιπίου αποτελέσματος.

Θα πρέπει να μάθουμε με ειλικρίνεια να αναπτύσσουμε την ιδιοσυστασία μας σύμφωνα με αυτό που ορίζει η ίδια μας η Ψυχή, να μην φοβόμαστε κανέναν άνθρωπο και να καταλάβουμε ότι κανένας δεν παρεμβαίνει και δε μας αποτρέπει από την ίδια μας την εξέλιξη, την εκπλήρωση του καθήκοντός μας και την ανταπόδοση της βοήθειας στους συνανθρώπους μας, θυμούμενοι ότι όσο πιο πολύ αναπτυσσόμαστε, τόσο μεγαλύτερη ευλογία γινόμαστε για τους γύρω.

Θα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερος σε επιφυλακή όταν δίνουμε βοήθεια σε άλλους ανθρώπους, όποιοι κι αν είναι αυτοί, να είμαστε σίγουροι ότι η επιθυμία για βοήθεια προέρχεται από αυτό που ορίζει ο Εσωτερικός Εαυτός και ότι δεν πρόκειται για εσφαλμένη αίσθηση καθήκοντος υπαγορευμένη από την υπόδειξη ή την πειθώ κάποιας ισχυρότερης προσωπικότητας. Μια τραγωδία που προκύπτει από τις σύγχρονες συμβάσεις είναι τέτοιου τύπου, και είναι αδύνατο να υπολογιστεί τις εκατοντάδες χιλιάδες ζώες, τις μυριάδες χαμένες ευκαιρίες, τη θλίψη και τον πόνο που έχουν προκληθεί έτσι, τον αμέτρητο αριθμό παιδιών που, από μία αίσθηση καθήκοντος, περιμένουν ίσως για χρόνια να τα φροντίσουν, όταν η μόνη πάθηση που γνωρίζει ο γονιός έχει υπάρξει η απληστία του ενδιαφέροντος. Αναλογιστείτε τις στρατιές ανδρών και γυναικών που ίσως έχουν αποτραπεί από το να κάνουν, πιθανώς, κάτι μεγάλο και να παρέχουν χρήσιμη εργασία στην ανθρωπότητα, λόγω της «αιχμαλωσίας» της προσωπικότητάς του από κάποιο συγκεκριμένο άτομο, από το οποίο δεν βρήκαν τη δύναμη να απελευθερωθούν· τα παιδιά που στα πρώτα τους χρόνια ξέρουν και επιθυμούν το επιτακτικό τους κάλεσμα, κι ακόμη, από δυσκολίες περιστάσεων, την πειθώ άλλων και την αδυναμία σκοπού, γλιστρούν σε κάποια άλλη διακλάδωση της ζωής, όπου δεν είναι ούτε ευτυχισμένα ούτε ικανά να

εξελιχθούν, που σε άλλη περίπτωση ενδέχεται να έκαναν. Είναι αυτό που ορίζει η συνειδησή μας και μόνο που μπορεί να μας πει, εάν το καθήκον μας είναι ένα ή πολλά, πώς και ποιον θα έπρεπε να υπηρετήσουμε· ότι, όμως, κι αν είναι αυτό, θα πρέπει να υπακούσουμε αυτήν την εντολή στο έπακρο των δυνατοτήτων μας.

Τέλος, ας μην φοβόμαστε να βυθιστούμε στη ζωή· είμαστε εδώ, για να αποκτήσουμε εμπειρίες και γνώση, και θα μάθουμε λίγα εάν δεν αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα και δεν επιδιώξουμε να καταβάλλουμε κάθε δυνατή μας προσπάθεια. Μία τέτοια εμπειρία μπορεί να αποκτηθεί σε κάθε τέταρτο, και οι αλήθειες της φύσης και της ανθρωπότητας μπορούν να κερδισθούν εξίσου αποτελεσματικά, ίσως και ακόμα περισσότερο, τόσο σε ένα σπίτι στην εξοχή όσο και ανάμεσα στο θόρυβο και την φασαρία μίας πόλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η έλλειψη ιδιοσυστασίας/ατομικότητας (που σημαίνει, το να επιτρέπεται η παρέμβαση στην προσωπικότητα, και αυτή η παρέμβαση να αποτρέπει την προσωπικότητα να υπακούσει τις εντολές του Ανώτερου Εαυτού) είναι τόσο μεγάλης σημασίας στην πρόκληση ασθένειας, και δεδομένου ότι συχνά ξεκινάει από νωρίς στη ζωή, ας αναλογιστούμε τώρα την πραγματική σχέση μεταξύ γονέα και παιδιού, εκπαιδευτικού και μαθητή.

Κατά βάση, το αξίωμα του να είσαι γονιός είναι να παρέχει τα προνομιά μέσα (και, πράγματι, θα πρέπει να κρίνεται ως θεϊκά προνομιά) που θα επιτρέψουν σε μια ψυχή να έρθει σε επαφή με αυτόν τον κόσμο για χάρη της εξέλιξης. Αν γίνει κατανοητό σωστά, δεν υπάρχει, ίσως, μεγαλύτερη ευκαιρία που να προσφέρεται στο ανθρώπινο είδος από αυτήν, το να είσαι το μέσο της φυσικής γέννησης μιας ψυχής και το να έχεις υπό την φροντίδα σου μία νέα προσωπικότητα κατά τα πρώτα μερικά χρόνια της ύπαρξής της στη γη. Η όλη διάθεση και στάση των γονιών θα έπρεπε να είναι να δώσουν στο νεόφερτο όλη την πνευματική, ψυχική και σωματική καθοδήγηση στο μέγιστο βαθμό των δυνατοτήτων τους, θυμούμενοι πάντα ο αυτός ο τοσοδούλης είναι μία ατομική ψυχή που έχει έρθει εδώ κάτω για να αποκτήσει τη δική του εμπειρία και γνώση με το δικό του τρόπο, σύμφωνα με αυτό που ορίζει ο Ανώτερος Εαυτός του, και ότι κάθε πιθανή ελευθερία θα πρέπει να δίνεται για την απρόσκοπτη εξέλιξή του.

Το αξίωμα του να είσαι γονιός είναι μία θεϊκή υπηρεσία και θα πρέπει να είναι τόσο σεβαστό όσο,

αν όχι παραπάνω, οποιοδήποτε άλλο καθήκον, έχουμε καλεστεί να υπηρετήσουμε. Καθώς είναι μία από τις θυσίες, θα πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου ότι δε θα πρέπει να απαιτηθεί τίποτα ως αντάλλαγμα από το παιδί· ο όλος σκοπός είναι να δίνουμε, και μόνο να δίνουμε, αβρή αγάπη, προστασία και καθοδήγηση, μέχρι η ψυχή να αναλάβει τη νεαρή προσωπικότητα.

Η ανεξαρτησία, η μοναδικότητα και η ελευθερία, θα πρέπει να διδαχτούν από την αρχή, και το παιδί θα πρέπει να ενθαρρύνεται, όσο νωρίτερα τόσο καλύτερα, στη ζωή να σκέφτεται και να δρα για τον εαυτό του. Όλος ο γονεϊκός έλεγχος θα πρέπει να εγκαταλείπεται βήμα-βήμα καθώς αναπτύσσεται η ικανότητα αυτο-διαχείρισης, και αργότερα, κανένας περιορισμός ή εσφαλμένη ιδέα καθήκοντος περί γονεϊκότητας δε θα πρέπει να παρακωλύει αυτό που ορίζει η ψυχή του παιδιού.

Το να είσαι γονιός είναι ένα αξίωμα στη ζωή που περνάει από τον έναν στον άλλον, και που, στην ουσία, είναι μία προσωρινή παροχή καθοδήγησης και προστασίας για μια σύντομη περίοδο, μετά την οποία θα πρέπει να παύει τις όποιες προσπάθειες και να αφήνει το αντικείμενο της προσοχής του ελεύθερο να αναπτυχθεί μόνο του.

Να θυμόμαστε ότι το παιδί για το οποίο δύναται να γίνουμε προσωρινοί φύλακες, μπορεί να έχει πολύ παλιότερη και μεγαλύτερη ψυχή από τη δική μας, και να είναι πνευματικά ανώτερο, κι έτσι ο έλεγχος και η προστασία θα πρέπει να περιορίζονται στις ανάγκες της νεαρής προσωπικότητας.

Το να είσαι γονιός είναι ένα ιερό καθήκον, προσωρινό εκ φύσεως, που περνάει από γενιά σε γενιά. Αυτό που φέρει μαζί του δεν είναι τίποτα άλλο παρά υπηρεσία και δε ζητάει σε αντάλλαγμα καμία υποχρέωση από το νεαρό, καθώς θα πρέπει να αφηθεί ελεύθερος να αναπτυχθεί με το δικό του τρόπο και να εφοδιαστεί όσο πιο πολύ μπορεί για την εκπλήρωση

του ίδιου αξιώματος σε μερικά χρόνια. Έτσι, το παιδί δε θα πρέπει να έχει περιορισμούς, υποχρεώσεις και γονεϊκά εμπόδια, γνωρίζοντας ότι η γονεϊκότητα έχει προηγουμένως παραχωρηθεί στον πατέρα και τη μητέρα του κι ότι ίσως να είναι καθήκον του να εκτελέσει το ίδιο αξίωμα για κάποιον άλλον.

Οι γονείς θα πρέπει να είναι ιδιαιτέρως σε επιφυλακή απέναντι σε κάθε επιθυμία διάπλασης της νεαρής προσωπικότητας σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες και ευχές, και θα πρέπει να αποφεύγουν οποιονδήποτε αδικαιολόγητο έλεγχο ή οποιαδήποτε απαίτηση χάρις σε αντάλλαγμα για το φυσικό τους καθήκον και το θεϊκό χάρισμα του να είναι τα μέσα βοήθειας μιας ψυχής στην επαφή της με τον κόσμο. Οποιαδήποτε επιθυμία για έλεγχο, ή ευχή για διαμόρφωση της νεαρής ζωής από προσωπικά κίνητρα, αποτελούν μία τρομερή μορφή απληστίας και δε θα πρέπει ποτέ να εκφράζονται, γιατί εάν ριζώσει αυτό στο νεαρό πατέρα ή μητέρα, θα τους καταντήσει αργότερα πραγματικά βλαπτική. Εάν υπάρχει η παραμικρή επιθυμία για κυριαρχία, θα πρέπει να τσεκαριστεί στην απαρχή της. Θα πρέπει να αρνηθούμε να βρισκόμαστε υπό τη σκλαβιά της απληστίας, που μας εξωθεί στην επιθυμία να μας ανήκουν οι άλλοι. Πρέπει να ενθαρρύνουμε τους εαυτούς μας στην τέχνη της προσφοράς, και να την αναπτύξουμε μέχρι αυτή να απομακρυνθεί με τη θυσία κάθε ίχνους ανεπιθύμητης πράξης.

Ο εκπαιδευτικός θα πρέπει να έχει πάντα κατά νου ότι το αξίωμά του είναι απλά να είναι το μέσο προσφοράς στη νεανική καθοδήγηση και μία ευκαιρία διδασχίας των πραγμάτων του κόσμου και της ζωής, ώστε κάθε παιδί να μπορεί να απορροφήσει γνώση με το δικό του τρόπο, και, αν του δοθεί η ελευθερία, να επιλέξει ενστικτωδώς ό,τι του είναι απαραίτητο στην επιτυχία της ζωής του. Για αυτό, και πάλι, δε χρειάζεται να δοθεί τίποτα παραπάνω από την

ηπιότερη φροντίδα και καθοδήγηση για την ενεργοποίηση του μαθητή στην απόκτηση της γνώσης που απαιτεί.

Τα παιδιά θα πρέπει να θυμούνται ότι το αξίωμα του να είσαι γονιός, ως έμβλημα δημιουργικής δύναμης, έχει θεϊκή αποστολή, κάτι που καλεί να μην υπάρχει περιορισμός και υποχρεώσεις, οι οποίες θα μπορούσαν να παρεμποδίσουν τη ζωή και το έργο που τους ορίζεται από την ίδια τους την Ψυχή. Είναι αδύνατο να υπολογιστούν στον τωρινό πολιτισμό τα ανυπολόγιστα βάσανα, οι παραμορφώσεις των φύσεων, και η ανάπτυξη κυριαρχικών χαρακτήρων, που παράγει η έλλειψη συνειδητοποίησης αυτού του δεδομένου. Σχεδόν σε κάθε σπίτι οι γονείς και τα παιδιά χτίζουν για τους εαυτούς τους φυλακές από εντελώς εσφαλμένα κίνητρα και μία λάθος αντίληψη της σχέσης γονιού – παιδιού. Αυτές οι φυλακές φράζουν την ελευθερία, παραμορφώνουν τη ζωή, αποτρέπουν την φυσική ανάπτυξη και προκαλούν δυστυχία σε όλα τα εμπλεκόμενα μέλη, και οι ψυχικές, νευρικές, ακόμα και σωματικές διαταραχές που πλήττουν τέτοιους ανθρώπους αποτελούν, πράγματι, ένα μεγάλο ποσοστό της αρρώστιας των σύγχρονων καιρών.

Δεν μπορεί να γίνει πιο αντιληπτό ότι κάθε ψυχή σε ενσάρκωση είναι εδώ κάτω για το συγκεκριμένο σκοπό απόκτησης εμπειρίας και κατανόησης, και τελειοποίησης της προσωπικότητας ως προς εκείνα τα ιδανικά που έχουν τεθεί από την ψυχή. Όποια κι αν είναι η σχέση μας στο μεταξύ μας, είτε σύζυγοι, είτε γονέας και παιδί, αδερφός και αδερφή ή σοφός και άνθρωπος, αμαρτάνουμε ενάντια στο Δημιουργό μας και ενάντια στους συνανθρώπους μας, εάν λόγω κινήτρων προσωπικών επιθυμιών παρακωλύουμε την εξέλιξη κάποιας άλλης ψυχής. Το μοναδικό μας καθήκον είναι η υπακοή σε αυτά που προστάζει η ίδια μας η συνείδηση, κι αυτό, ούτε για μια στιγμή, δε θα

ανεχτεί την κυριαρχία μιας άλλης προσωπικότητας. Ας θυμηθεί ο καθένας ότι η Ψυχή του, του έχει αναθέσει ένα συγκεκριμένο έργο, κι ότι αν δεν κάνει αυτό το έργο, αν και ίσως όχι συνειδητά, αναπόφευκτα θα εγείρει σύγκρουση μεταξύ της Ψυχής και της προσωπικότητάς του, η οποία εξ ανάγκης αντιδρά με τη μορφή σωματικής διαταραχής.

Πράγματι, μπορεί να είναι το κάλεσμα του οποιουδήποτε ατόμου να αφιερώσει τη ζωή του σε έναν συγκεκριμένο άνθρωπο, αλλά πριν το κάνει, ας είναι απολύτως βέβαιος ότι αυτό είναι το πρόσταγμα της Ψυχής του, κι ότι δεν πρόκειται για την πρόταση κάποιας άλλης ισχυρότερης προσωπικότητας που τον πείθει, ή για εσφαλμένες ιδέες περί καθήκοντος που τον αποπροσανατολίζουν. Ας θυμηθεί, ακόμη, ότι ερχόμαστε εδώ κάτω σε αυτόν τον κόσμο για να κερδίσουμε μάχες, να αποκτήσουμε δύναμη ενάντια σε εκείνους που θα μας ήλεγχαν, και για να αναπτυχθούμε μέχρι του σημείου που θα περιδιαβαίνουμε στη ζωή εκτελώντας το καθήκον μας ήσυχα και ήρεμα, ανεμπόδιστοι και ανεπηρέαστοι από οποιαδήποτε ζωντανή ύπαρξη, πάντα ήρεμα καθοδηγούμενοι από την φωνή του Ανώτερου Εαυτού μας. Γιατί για πάρα πολλούς η μεγαλύτερή τους μάχη θα δοθεί στο ίδιο τους το σπίτι, όπου προτού αποκτήσουν την ελευθερία τους να κερδίζουν νίκες στον κόσμο, θα πρέπει να ελευθερώσουν τους εαυτούς τους από τη δυσμενή κυριαρχία και έλεγχο κάποιου πολύ κοντινού τους συγγενή.

Οποιοδήποτε άτομο, είτε είναι ενήλικας είτε παιδί, που μέρος του έργου του σε αυτήν τη ζωή είναι και το να απελευθερώσει τον εαυτό του από τον κυρίαρχο έλεγχο κάποιου άλλου, θα πρέπει να θυμάται τα ακόλουθα: πρώτον, ότι ο επίδοξος δυνάστης του θα πρέπει να λογίζεται με τον ίδιο τρόπο που κοιτάζουμε έναν αθλητικό αντίπαλο, ως μία προσωπικότητα με την οποία παίζουμε στο ίδιο

παιχνίδι της Ζωής, χωρίς το παραμικρό ίχνος πικρίας, κι ότι εάν δεν υπήρχαν τέτοιοι αντίπαλοι θα χάναμε την ευκαιρία να αναπτύξουμε το δικό μας θάρρος και τη μοναδικότητά μας· δεύτερον, ότι οι πραγματικές νίκες της ζωής έρχονται μέσα από την αγάπη και την αβρότητα, κι ότι σε έναν τέτοιο αγώνα δε θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί καμία απολύτως βία: ότι με σταθερή ανάπτυξη της ίδιας του της φύσης, φέροντας συμπάθεια, καλοσύνη και, αν είναι δυνατό, στοργή – ή, ακόμα καλύτερα, αγάπη- απέναντι στον αντίπαλο, ίσως και να αναπτυχθεί τόσο που εν καιρώ, ήπια και ήσυχα, να ακολουθήσει το κάλεσμα της συνειδησης χωρίς να επιτρέψει την παραμικρή παρεμβολή.

Αυτοί που είναι κυριαρχικοί χρειάζονται περισσότερη βοήθεια και καθοδήγηση για να μπορέσουν να συνειδητοποιήσουν τη σπουδαία συμπαντική αλήθεια της Ενότητας και για να καταλάβουν τη χαρά της Αδελφότητας. Το να χάνεις τέτοια πράγματα είναι σα να χάνεις την αληθινή ευτυχία της Ζωής, και θα πρέπει να βοηθάμε τέτοιους ανθρώπους στο μέτρο που μπορούμε. Η αδυναμία από την πλευρά μας, που τους επιτρέπει να επεκτείνουν την επιρροή τους, σίγουρα δε θα τους βοηθήσει· μία ήπια άρνηση ύπαρξης υπό τον έλεγχό τους και μία φιλότιμη προσπάθειά μας να συνειδητοποιήσουν οι ίδιοι τη χαρά της προσφοράς, θα τους βοηθήσει στην ανοδική τους πορεία.

Η απόκτηση της ελευθερίας μας, η κατάκτηση της μοναδικότητας και της ανεξαρτησίας μας, θα χρειαστούν στις περισσότερες περιπτώσεις πολύ θάρρος και πίστη. Στις πιο σκοτεινές όμως στιγμές, κι όταν η επιτυχία μοιάζει σχεδόν αδύνατη, ας θυμόμαστε πάντα ότι τα παιδιά του Θεού δε θα πρέπει ποτέ να φοβούνται, ότι οι Ψυχές μας, μας αναθέτουν μόνο εκείνες τις εργασίες που μπορούμε να εκπληρώσουμε, κι ότι με το δικό μας θάρρος και τη δική μας πίστη στο Θεϊκό μέσα μας, μόνο νίκη μπορεί

να έρθει σε όλους αυτούς που συνεχίζουν να αγωνίζονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Και τώρα, αγαπητά αδέρφια, που συνειδητοποιούμε ότι η Αγάπη και η Ενότητα είναι τα σπουδαιότερα θεμέλια της Δημιουργίας μας, ότι, εμείς οι ίδιοι είμαστε παιδιά της Θεϊκής Αγάπης, κι ότι η αιώνια κατάκτηση κάθε τι που είναι λάθος και βασανιστικό, μπορεί να πραγματοποιηθεί με μέσα αβρότητας και αγάπης, κι όταν το αντιληφθούμε όλο αυτό, πού μπορούμε να τοποθετήσουμε σε αυτήν την πανέμορφη εικόνα πρακτικές όπως πειράματα σε ζώα και μεταμόσχευση ζωικών οργάνων σε ανθρώπους. Εξακολουθούμε να είμαστε τόσο πρωτόγονοι, τόσο παγανιστές, που να πιστεύουμε ακόμα ότι με τη θυσία ζώων, μπορούμε να διαφύγουμε των συνεπειών δικών μας σφαλμάτων και αποτυχιών;

Σχεδόν πριν από 2500, ο Βούδας έδειξε στον κόσμο τη σφαλερότητα της θυσίας των ταπεινότερων πλασμάτων. Ήδη η ανθρωπότητα έχει μεγάλος χρέος προς στα ζώα, που τα έχει βασανίσει και καταστρέψει, και κάθε άλλο παρά θετικές είναι οι συνέπειες στον άνθρωπο από τέτοιες απάνθρωπες πρακτικές, γιατί μόνο κακό και βλάβη μπορούν να προκληθούν από αυτές τόσο στο ανθρώπινο όσο και στο ζωικό βασίλειο. Πόσο μακριά έχουμε περιπλανηθεί εμείς της Δύσης από εκείνα τα όμορφα ιδανικά της Μητέρας Ινδίας της παλιάς εποχής, τότε που ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη για τα πλάσματα της γης που οι άνθρωποι εκπαιδεύονταν και ειδικεύονταν στην παρακολούθηση παθήσεων και τραυματισμών όχι μόνο των ζώων αλλά και των πουλιών. Επιπλέον, υπήρχαν άπειρα άσυλα για όλων των ειδών τα ζωντανά, κι οι άνθρωποι ήταν τόσο ενάντιοι στο να πληγώσουν ένα κατώτερο πλάσμα, που οποιοσδήποτε κυνηγούσε αρνούσαν την

παρακολούθηση γιατρού σε περίοδο αρρώστιας, μέχρι να ορκιζόταν την παραίτηση τέτοιων πρακτικών.

Ας μη μιλήσουμε κατά των ανθρώπων που τελούν ζωτομία, γιατί ένας μεγάλος αριθμός εξ αυτών εργάζεται με αληθινά ανθρωπιστικές αρχές, ελπίζοντας και παλεύοντας να ανακαλύψουν κάποια ανακούφιση στον ανθρώπινο πόνο· το κίνητρό τους είναι αρκετά καλό, αλλά η σοφία τους είναι φτωχή, και διαθέτουν μικρή κατανόηση για το λόγο ύπαρξης. Το κίνητρο από μόνο του, όσο σωστό κι αν είναι, δεν είναι αρκετό· θα πρέπει να συνδυαστεί με σοφία και γνώση.

Για την φρίκη της μαύρης μαγείας που σχετίζεται με τη χρήση μελών ζώων σε ανθρώπους, ούτε που να γράψουμε, εκλιπαρούμε, όμως, κάθε ανθρώπινο ον να την αποφεύγουν σα να ήταν δέκα χιλιάδες φορές χειρότερη από οποιαδήποτε μάστιγα, γιατί είναι αμαρτία ενάντια στο Θεό, τον άνθρωπο και το ζώο.

Με μονάχα μία ή δύο εξαιρέσεις δεν υπάρχει κανένας λόγος να εμμένουμε στην αποτυχία της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης· η καταστροφή είναι άχρηστη εάν δεν ξαναχτίσουμε το οικοδόμημα, και όπως στην ιατρική το θεμέλιο του νεότερου κτιρίου είναι ήδη βαλμένο, ας συγκεντρωθούμε στην προσθήκη ενός ή δύο λίθων σε αυτό το ναό. Ούτε και η δυσμενής κριτική του επαγγέλματος σήμερα έχει αξία· είναι το σύστημα που είναι βασικά λάθος, όχι οι άνθρωποι· γιατί είναι ένα σύστημα όπου ο γιατρός, για οικονομικούς λόγους και μόνο, δεν έχει ούτε το χρόνο να χορηγήσει μια ήσυχη, γαλήνια αγωγή ούτε την ευκαιρία για τον απαραίτητο διαλογισμό και σκέψη, που θα έπρεπε να αποτελούν την κληρονομιά εκείνων που αφιερώνουν τις ζωές τους στην παρακολούθηση αρρώστων. Όπως είπε και ο Παρακέλσιος, ο σοφός γιατρός παρακολουθεί πέντε, όχι δεκαπέντε, ασθενείς την ημέρα – ένα ιδανικό ανεφάρμοστο στην εποχή μας για τον μέσο θεραπευτή.

Η αυγή μιας νέας και καλύτερης τέχνης της θεραπείας είναι μπροστά μας. Εκατό χρόνια πριν η Ομοιοπαθητική του Χάνεμαν (Hahnemann) ήταν σαν το πρώτο σκάσιμο του πρωινού φωτός μετά από μία μακριά σκοτεινή νύχτα, και δύναται να παίξει μεγάλο ρόλο στην ιατρική του μέλλοντος. Επιπλέον, η προσοχή που δίνεται στο σήμερα στην βελτίωση των συνθηκών ζωής και στην παροχή αγνότερης και καθαρότερης διατροφής αποτελούν πρόοδο προς την πρόληψη της αρρώστιας· κι εκείνες οι κινήσεις που γίνονται για να προσέξουν οι άνθρωποι τη σύνδεση μεταξύ τόσο των πνευματικών αποτυχιών και της ασθένειας όσο και της θεραπείας, που μπορεί να αποκτηθεί μέσω τελειοποίησης του νου, δείχνουν το δρόμο προς τον ερχομό εκείνης της ηλιοφάνειας κάτω από το λαμπερό φως της οποίας θα εξαφανιστεί η σκοτεινιά της αρρώστιας.

Ας θυμηθούμε ότι η ασθένεια είναι ένας κοινός εχθρός, κι ότι ο καθένας μας που κατακτά ένα κλάσμα της, είναι εκεί για να βοηθήσει όχι μόνο τον εαυτό του αλλά και ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ένα συγκεκριμένο, μα οριστικό, ποσοστό ενέργειας θα πρέπει να επεκταθεί προτού ολοκληρωθεί η πτώση του· ένας και όλοι ας αγωνιστούμε για αυτό το αποτέλεσμα, κι εκείνοι που είναι σπουδαιότεροι και δυνατότεροι από τους άλλους, ας μην κάνουν μόνο αυτό που τους αναλογεί, αλλά ως βοηθήσουν υλιστικά τα πιο αδύναμα αδέρφια τους.

Προφανώς ο πρώτος τρόπος πρόληψης της εξάπλωσης και της αύξησης της ασθένειας είναι να σταματήσουμε να διαπράττουμε εκείνες τις πράξεις που επεκτείνουν τη δύναμή της· ο δεύτερος είναι, να εξαλείψουμε από τις φύσεις μας τα ίδια μας τα ελαττώματα, τα οποία επιτρέπουν περαιτέρω εισβολή. Η επιτυχία αυτού είναι, πράγματι, η νίκη· τότε, έχοντας απελευθερώσει τους εαυτούς μας, είμαστε

ελεύθεροι να βοηθήσουμε άλλους. Και δεν είναι τόσο δύσκολο όσο φαίνεται αρχικά· αυτό που αναμένεται από εμάς είναι να βάλουμε τα δυνατά μας, και ξέρουμε ότι κάτι τέτοιο είναι δυνατό για όλους μας, εάν θελήσουμε και ακούσουμε αυτά που προστάζει η ίδια μας η Ψυχή. Η ζωή δεν απαιτεί από εμάς κάποια αδιανόητη θυσία· μας ζητάει να ακολουθήσουμε το ταξίδι της με χαρά στην καρδιά μας και να είμαστε ευλογία για τους γύρω, ώστε εάν κάνουμε τον κόσμο λίγο καλύτερο μετά το πέρασμά μας σε αυτόν, τότε θα έχουμε κάνει τη δουλειά μας.

Οι διδαχές θρησκειών, εάν διαβαστούν και κατανοηθούν σωστά, αυτό που επικαλούνται με το να «τα εγκαταλείψετε όλα και να Με ακολουθήσετε», ερμηνεύεται ως το να αφεθούμε εξ ολοκλήρου στις προσταγές του Ανώτερου Εαυτού μας, αλλά όχι, όπως κάποιοι φαντάζονται, απορρίπτοντας το σπίτι και την άνεσή μας, την αγάπη και την πολυτέλεια· αυτά απέχουν πολύ από την αλήθεια. Ένας βασιλικός πρίγκιπας, με όλα τα μεγαλεία του παλατιού, μπορεί να είναι Θεόσταλτος και πραγματική ευλογία για το λαό του, για τη χώρα του – γιατί όχι, ακόμα και για τον κόσμο· πόσα θα χανόντουσαν εάν ο πρίγκιπας φανταζόταν ότι το καθήκον του είναι να μπει σε μοναστήρι. Τα αξιώματα της ζωής σε κάθε κλάδο, από το πιο χαμηλό στο πιο εξυψωμένο, πρέπει να συμπληρωθούν, και ο Θεϊκός Οδηγός της μοίρας μας ξέρει σε ποιο αξίωμα να μας τοποθετήσει για το βέλτιστο όφελός μας· το μόνο που αναμένεται από εμάς να κάνουμε είναι να εκπληρώσουμε αυτό το καθήκον πρόσχαρα και καλά. Υπάρχουν άγιοι τόσο στον πάγκο ενός εργοστασίου και στο λεβητοστάσιο ενός πλοίου όσο και μεταξύ των αξιωματούχων θρησκευτικών ταγμάτων. Από κανέναν από εμάς σε αυτήν τη γη δε ζητείται να κάνει κάτι περισσότερο από αυτό που δύναται, και αν αγωνιστούμε να διατηρήσουμε το καλύτερο μέσα μας, πάντα

καθοδηγούμενοι από τον Ανώτερο Εαυτό μας, υπάρχει η πιθανότητα υγείας και ευτυχίας για τον καθένα.

Στο μεγαλύτερο μέρος των τελευταίων δύο χιλιάδων χρόνων, ο Δυτικός πολιτισμός έχει περάσει μια εποχή έντονου υλισμού, και η συνειδητοποίηση της πνευματικής πλευράς της φύσης και της ύπαρξής μας έχει χαθεί σε μεγάλο βαθμό λόγω της στάσης που έχει θέσει τα επίγεια αγαθά, τις φιλοδοξίες, τις επιθυμίες και τις απολαύσεις πάνω από τα αληθινά πράγματα της ζωής. Η πραγματική αιτία της ανθρωπίνης ύπαρξης στη γη έχει υποσκιαστεί από την ανησυχία του να αποκτήσει από την ενσάρκωσή του μόνο εγκόσμιο κέρδος. Έχει υπάρξει μια περίοδος που η ζωή ήταν πολύ δύσκολη λόγω της έλλειψης πραγματικής άνεσης, ενθάρρυνσης και ανύψωσης, που επέφερε η συνειδητοποίηση σημαντικότερων των εγκόσμιων πραγμάτων. Τους τελευταίους αιώνες, οι θρησκείες φαντάζουν για θρύλοι σε πολλούς ανθρώπους που δεν έχουν καμία επίπτωση στη ζωή τους, αντί να είναι η ίδια η ουσία της ύπαρξής τους. Η αληθινή φύση του Ανώτερου Εαυτού μας, η γνώση της προηγούμενης και της επόμενης ζωής, πέραν της τωρινής, σήμαινε πολύ λίγα για μας, αντί να είναι ο οδηγός και το ερέθισμα της κάθε μας πράξης. Έχουμε αποφύγει, μάλλον, τα σημαντικά πράγματα κι έχουμε προσπαθήσει να κάνουμε τη ζωή όσο το δυνατόν πιο άνετη βγάζοντας από το μυαλό μας το υπερ-φυσικό και όντας εξαρτώμενοι από επίγειες απολαύσεις που μας αποζημιώνουν για τις δοκιμασίες μας. Έτσι, η τάξη, ο πλούτος, και τα επίγεια αγαθά γίνονται ο στόχος αυτών των αιώνων· και όπως όλα αυτά τα πράγματα είναι παροδικά και μπορούν να κρατηθούν με πολύ άγχος και συγκέντρωση σε υλικά αντικείμενα, έτσι και η εσωτερική γαλήνη και ευτυχία των περασμένων γενεών έχουν απείρως παραγκωνιστεί λόγω του ανθρώπινου είδους.

Η πραγματική γαλήνη της Ψυχής και του νου είναι μαζί μας, όταν εξελισσόμαστε πνευματικά και δεν μπορεί να αποκτηθεί μονάχα με τη συσσώρευση πλούτου, όσο μεγάλη κι αν είναι. Όμως οι εποχές αλλάζουν και οι ενδείξεις είναι πολλές για το ότι αυτός ο πολιτισμός έχει αρχίσει να περνάει από την εποχή του καθαρού υλισμού σε μια επιθυμία για τις πραγματικότητες και τις αλήθειες του σύμπαντος. Το γενικευμένο και ταχέως αυξανόμενο ενδιαφέρον που εκδηλώνεται για στο σήμερα για γνώση υπερφυσικών αληθειών, ο αυξανόμενος αριθμός των ατόμων που επιθυμούν πληροφόρηση για την ύπαρξη πριν και μετά αυτήν τη ζωή, η ίδρυση μεθόδων για την καταπολέμηση της ασθένειας μέσω της πίστης και πνευματικών μέσων, η αναζήτηση σε αρχαίες διδασκαλίες και τη σοφία της Ανατολής – όλα αυτά είναι σημάδια ότι οι άνθρωποι σήμερα έχουν διακρίνει την πραγματικότητα των πραγμάτων. Έτσι, όταν ερχόμαστε στο πρόβλημα της θεραπείας, μπορούμε να καταλάβουμε ότι κι αυτό θα πρέπει να συμβαδίζει με την εποχή και ότι θα πρέπει να αλλάξουν οι μέθοδοι, από αυτές του χοντροκομμένου υλισμού σε εκείνες μιας επιστήμης που έχει ιδρυθεί επάνω στις πραγματικότητες της Αλήθειας και που κυβερνάται από τους ίδιους Θεϊκούς νόμους που διέπουν την ίδια μας την φύση. Η θεραπεία θα περάσει από την κυριότητα των φυσικών μεθόδων για τη θεραπεία του φυσικού σώματος στην πνευματική και ψυχική θεραπεία, η οποία, επιφέροντας αρμονία μεταξύ Ψυχής και νου, θα εξαλείψει την ίδια την αιτία της ασθένειας, και θα επιτρέψει στη συνέχεια να χρησιμοποιηθούν αυτά τα φυσικά μέσα που είναι αναγκαία για την ολοκλήρωση της ίασης του σώματος.

Μοιάζει πολύ πιθανό το ότι εάν το ιατρικό επάγγελμα δε συνειδητοποιήσει αυτά τα δεδομένα και δεν εξελιχθεί με την πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου,

η τέχνη της θεραπείας ενδέχεται να περάσει στα χέρια θρησκευτικών δογμάτων ή εκείνων των εκ γενετής θεραπευτών που υπάρχουν σε κάθε γενιά, που όμως έχουν ζήσει πάνω κάτω απαραίτητοι, εμποδισμένοι στο να ακολουθήσουν το φυσικό τους κάλεσμα λόγω της στάσης του ορθόδοξου. Ούτως ώστε ο θεράπων γιατρός του μέλλοντος να έχει δύο μεγάλους στόχους. Ο ένας θα είναι να βοηθήσει τον ασθενή να αποκτήσει γνώση του εαυτού του και να του υποδείξει τα θεμελιώδη λάθη που ίσως κάνει, τα ελαττώματα του χαρακτήρα του που θα έπρεπε να θεραπεύσει, και τις ατέλειες στην φύση του που θα πρέπει να εξελιφθούν και να αντικατασταθούν από τις αντίστοιχες αρετές. Ένας τέτοιος θεράπων ιατρός θα πρέπει να είναι σπουδαίος μαθητής των νόμων που κυβερνούν την ανθρωπότητα και της ίδιας της ανθρώπινης φύσης, ώστε να μπορεί να αναγνωρίσει σε όλους όσοι τον προσεγγίζουν εκείνα τα στοιχεία που προκαλούν σύγκρουση μεταξύ της Ψυχής και της προσωπικότητας. Θα πρέπει να είναι ικανός να συμβουλευσει τον πάσχοντα πώς να επαναφέρει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την απαιτούμενη αρμονία, ποιες πράξεις ενάντια στην Ενότητα θα πρέπει να σταματήσει και τις αναγκαίες αρετές που θα πρέπει να αναπτύξει για να απομακρύνει τα ελαττώματά του.

Κάθε περιστατικό θα χρειάζεται μία προσεκτική μελέτη, και μόνοι εκείνοι που θα έχουν αφιερώσει την περισσότερη ζωή τους στη γνώση του ανθρώπινου είδους και εκείνοι που η καρδιά τους θα καίει από την επιθυμία να βοηθήσουν, θα είναι εκείνοι που θα μπορέσουν να αναλάβουν επιτυχώς αυτό το λαμπρό και θεϊκό έργο για την ανθρωπότητα, να ανοίξουν τα μάτια κάποιου που υποφέρει και να τον δια φωτίσουν σχετικά με το σκοπό της ύπαρξής του και να του εμπνεύσουν ελπίδα, παρηγοριά και πίστη, που θα τον κινητοποιήσουν να κατακτήσει την πάθησή του.

Το δεύτερο καθήκον του θεράποντος γιατρού θα είναι η χορήγηση τέτοιων ιαμάτων που θα βοηθήσουν το φυσικό σώμα να αποκτήσει δύναμη και το νου να γίνει ήρεμος, που θα διευρύνουν τη θεώρησή του, ώστε να καταβάλλει προσπάθεια για την τελειότητα, επιφέροντας, έτσι, γαλήνη και αρμονία σε ολόκληρη την προσωπικότητα.

Τέτοια ιάματα υπάρχουν στην φύση, βαλμένα από το έλεος του Θεϊκού Δημιουργού για τη θεραπεία και την παρηγοριά του ανθρώπινου είδους. Μερικά από αυτά είναι γνωστά, και περισσότερα αναζητούνται σήμερα από γιατρούς σε διαφορετικά μέρη του κόσμου, ιδιαίτερα στη Μητέρα Ινδία, και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, όταν τέτοιες έρευνες ολοένα και αναπτύσσονται, έχουμε τη δυνατότητα να ξαναποκτήσουμε πολλή από τη γνώση που ήταν γνωστή πριν από περισσότερο από δύο χιλιάδες χρόνια, και ο θεραπευτής του μέλλοντος να έχει στη διάθεσή του τα υπέροχα και φυσικά ιάματα, που τοποθετήθηκαν με θεϊκό τρόπο για τον άνθρωπο και την ανακούφιση της αρρώστιας του.

Έτσι, η κατάργηση της ασθένειας θα εξαρτηθεί από την ανθρωπότητα και την απελευθέρωση της αλήθειας των αναλλοίωτων νόμων του Σύμπαντος και την προσαρμογή της με ταπεινότητα και υπακοή σε αυτούς τους νόμους, επιφέροντας με αυτόν τον τρόπο ειρήνη μεταξύ της Ψυχής και του εαυτού, και αποκτώντας την πραγματική χαρά και ευτυχία της ζωής. Από την πλευρά του ο γιατρός θα βοηθάει οποιονδήποτε πάσχοντα να αποκτήσει γνώση μιας τέτοιας αλήθειας και θα του υποδεικνύει τα μέσα, με τα οποία μπορεί να αποκτήσει αρμονία, θα του εμπνέει πίστη για τη Θεϊκότητά του, που μπορεί να ξεπεράσει τα πάντα, και θα του χορηγήσει αυτά τα φυσικά ιάματα που θα βοηθήσουν στην εναρμόνιση της προσωπικότητας και στη θεραπεία του σώματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Και τώρα ερχόμαστε στο σημαντικότερο όλων πρόβλημα, το πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τον εαυτό μας; Πώς μπορούμε να κρατήσουμε το νου και το σώμα μας σε αυτήν την κατάσταση αρμονίας που θα κάνει δύσκολο ή και αδύνατο το να μας επιθεθεί η ασθένεια, γιατί είναι σίγουρο ότι η προσωπικότητα χωρίς σύγκρουση είναι απρόσβλητη από ασθένειες.

Πρώτα ας αναλογιστούμε το νου. Έχουμε ήδη συζητήσει σε κάποιο εύρος την αναγκαιότητα αναζήτησης μέσα στους εαυτούς μας εκείνων των ατελειών που κατέχουμε και που μας κάνουν να δουλεύουμε ενάντια στην Ενότητα και εκτός αρμονίας σε αυτό που ορίζει η Ψυχή, και της εξάλειψης αυτών των ελαττωμάτων με την ανάπτυξη των αντίστροφων αρετών. Αυτό μπορεί να γίνει σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές που έχουν υποδειχτεί ήδη, και με μία ειλικρινή αυτο-εξέταση, θα μας αποκαλυφθεί η φύση των σφαλμάτων μας. Οι πνευματικοί μας σύμβουλοι, οι πραγματικοί γιατροί και κοντινοί μας φίλοι θα έπρεπε όλοι να μπορούν να μας βοηθήσουν στην απόκτηση μίας πιστής εικόνας του εαυτού μας, όμως η τέλεια μέθοδος εκμάθησης αυτού είναι η χαλάρωση της σκέψης και το διαλογισμός, και το να φέρουμε τον εαυτό μας σε μία τέτοια ατμόσφαιρα γαλήνης, ώστε η Ψυχή μας να μπορεί να μας μιλήσει μέσω της συνείδησης και της διαίσθησης, και να μας οδηγήσει κατ' επιθυμία τους. Εάν μπορούμε και μόνο να είμαστε στην άκρη για λίγη ώρα κάθε μέρα, εντελώς μόνοι και σε ένα όσο πιο ήσυχο μέρος γίνεται, απαλλαγμένοι από παρεμβάσεις, και απλά να καθόμαστε ή να ξαπλώνουμε ήσυχα, είτε κρατώντας το νου κενό είτε σκεπτόμενοι σε ηρεμία το

έργο του καθενός στη ζωή, θα φανεί μετά από κάποιο καιρό ότι παίρνουμε μεγάλη βοήθεια από τέτοιες στιγμές, σα να ήταν αυτές, αναλαμπές γνώσης και καθοδήγησης που μας δόθηκαν. Κρίνουμε ότι οι ερωτήσεις των δύσκολων προβλημάτων της ζωής αναμφίβολα απαντιούνται, και ερχόμαστε στη θέση να επιλέγουμε με σιγουριά το σωστό δρόμο. Καθόλη τη διάρκεια τέτοιων περιόδων θα πρέπει να διατηρούμε μία ειλικρινή επιθυμία στην καρδιά να υπηρετούμε την ανθρωπότητα και να δουλεύουμε σύμφωνα με τις επιταγές της Ψυχής μας.

Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι όταν βρεθεί το σφάλμα, το ίαμα δεν του αντιμάχεται ούτε και βρίσκεται υπό τη χρήση εξουσίας και ενέργειας για την κατάπνιξη ενός λάθους, αλλά χρησιμοποιείται για τη σταθερή ανάπτυξη της αντίστροφης αρετής, γεγονός που συνεπάγεται το ξέπλυμα από την φύση μας κάθε ίχνους του δράστη. Αυτή είναι η πραγματική και φυσική μέθοδος προόδου και κατάκτησης του λάθους, κατά πολύ ευκολότερη και αποτελεσματικότερη από την καταπολέμηση ενός συγκεκριμένου ελαττώματος. Το σφάλμα, για να αντεπιτεθεί, αυξάνει την ισχύ του, κρατάει την προσοχή μας καθηλωμένη στην παρουσία του, και μας οδηγεί, πράγματι, σε μάχη, και η μόνη επιτυχία που μπορούμε μετά να περιμένουμε είναι κατάκτηση δια της απώθησης, η οποία μόνο ικανοποιητική δεν είναι, καθώς ο εχθρός εξακολουθεί να είναι μαζί μας και ενδέχεται σε μία στιγμή αδυναμίας να ξαναεμφανιστεί. Το να ξεχάσουμε την αποτυχία και να προσπαθήσουμε συνειδητά να αναπτύξουμε την αρετή που θα έκανε την αποτυχία αδύνατη, αυτό είναι πραγματική νίκη.

Για παράδειγμα, για το αν θα έπρεπε να υπάρχει σκληρότητα στην φύση μας, μπορούμε συνεχώς να λέμε, «Εγώ δε θα γίνω σκληρός» και έτσι να αποτρέψουμε τους εαυτούς μας να παραστρατίσουμε

προς αυτήν την κατεύθυνση· όμως η επιτυχία αυτού εξαρτάται από τη δύναμη του νου και σε περίπτωση αποδυνάμωσης θα μπορούσαμε, προς στιγμή, να ξεχάσουμε την καλή μας απόφαση. Από την άλλη πλευρά, θα πρέπει να αναπτύξουμε πραγματική συμπάθεια προς τους συνανθρώπους μας, γιατί αυτή η ποιότητα θα κάνει μια για πάντα τη σκληρότητα αδύνατη, μιας και θα αποφεύγουμε την ίδια την πράξη με τρόπο λόγω των «συνανθρωπικών» συναισθημάτων μας. Σχετικά με αυτό, δεν υπάρχει απώθηση, κανένας κρυμμένος εχθρός δε θα ξεπροβάλλει σε στιγμές που δεν το περιμένουμε, γιατί η συμπάθειά μας θα έχει εξαλείψει εντελώς από την φύση μας την πιθανότητα οποιασδήποτε πράξης που θα μπορούσε να βλάψει τον άλλον.

Όπως έχουμε δει και νωρίτερα, η φύση των σωματικών μας παθήσεων θα βοηθηθεί υλιστικά επισημαίνοντάς μας τη ψυχική μας διασαρμονία που είναι η βασική αιτία δημιουργίας τους· κι ένας ακόμα σημαντικός παράγοντας επιτυχίας είναι ότι θα πρέπει να δείχνουμε ζήλο για τη ζωή και να βλέπουμε την ύπαρξη όχι απλά ως ένα καθήκον που μας επιβαρύνει, με την περισσότερο δυνατή επιμονή, αναπτύσσοντας πραγματική χαρά στην περιπέτεια του ταξιδιού μας σε αυτόν τον κόσμο.

Μία από τις μεγαλύτερες, ίσως, τραγωδίες του υλισμού είναι η ανάπτυξη πλήξης και η απώλεια της πραγματικής εσωτερικής ευτυχίας, η οποία διδάσκει στους ανθρώπους την αναζήτηση ικανοποίησης και ευχαρίστησης στα προβλήματα κοσμικών διασκεδάσεων και απολαύσεων και τα οποία δεν μπορούν παρά να φέρουν τίποτα παραπάνω από προσωρινή λήθη των δυσκολιών μας. Μόλις αρχίσουμε να ψάχνουμε για ανακούφιση στις δοκιμασίες μας, πληρώνοντας κάποιον να μας διασκεδάσει, ξεκινάμε έναν φαύλο κύκλο. Η διασκεδάση, η ψυχαγωγία και η ελαφρότητα είναι

καλές και για όλους μας, όχι, όμως, όταν επίμονα εξαρτιόμαστε από αυτές για την ανακούφιση των προβλημάτων. Οι κοσμικές διασκεδάσεις κάθε είδους πρέπει να αυξάνονται σταθερά στην έντασή τους, για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους, και η συγκίνηση των χτεσινών γίνονται η πλήξη του αύριο. Ως εκ τούτου, συνεχίζουμε να αναζητούμε άλλες και μεγαλύτερες συγκινήσεις, μέχρι να χορτάσουμε και να μην μπορούμε πλέον να νιώσουμε ανακούφιση σε αυτήν την κατεύθυνση. Σε οποιαδήποτε μορφή της η εξάρτηση από εγκόσμια ψυχαγωγία, ξυπνάει σε όλους μας τον Φάουστ και παρόλο που ίσως να μην το αντιλαμβανόμαστε τελείως στο συνειδητό μας εαυτό, η ζωή γίνεται για εμάς κάτι λίγο περισσότερο από μια υπομονετική υποχρέωση και όλη η πραγματική της απόλαυση και χαρά, που τέτοια θα έπρεπε να είναι η κληρονομιά κάθε παιδιού και που θα έπρεπε να διατηρείται μέχρι τις τελευταίες μας ώρες, μας εγκαταλείπουν. Στο ακραίο στάδιο έχουμε καταλήξει στο σήμερα με τις επιστημονικές προσπάθειες που εξελίχθηκαν για την απόκτηση αναζωογόνησης, παράταση της φυσικής ζωής και αύξηση των αισθησιακών απολαύσεων μέσω διαβολικών πρακτικών.

Η κατάσταση πλήξης ευθύνεται για την είσοδο στη ζωή μας περισσότερων ασθενειών από αυτές που γίνεται γενικώς αντιληπτό και καθώς τείνει σήμερα να παρουσιάζεται νωρίς στη ζωή, έτσι και οι παθήσεις που σχετίζονται με αυτήν τείνουν να εμφανίζονται σε νεαρότερη ηλικία. Μια τέτοια συνθήκη δεν μπορεί να παρουσιαστεί, εάν αναγνωρίσουμε την αλήθεια της Θεϊκότητάς μας, την αποστολή μας στον κόσμο, και, ως εκ τούτου, να κατέχουμε τη χαρά στην απόκτηση εμπειριών και στην βοήθεια προς τρίτους. Το αντίδοτο της πλήξης είναι το να αποκτήσουμε ένα ενεργό και ζωντανό ενδιαφέρον για όλα γύρω μας, να μελετάμε τη ζωή καθόλη τη διάρκεια της ημέρας, να

μαθαίνουμε και να μαθαίνουμε και να μαθαίνουμε από τους συνανθρώπους μας και από τα γεγονότα της ζωής την Αλήθεια που κρύβεται πίσω από όλα τα πράγματα, να χάνουμε τους εαυτούς μας στην τέχνη απόκτησης γνώσης και εμπειρίας και να επαγρυπνούμε για ευκαιρίες, όταν ίσως θα χρειαστούμε να τις χρησιμοποιήσουμε προς όφελος ενός συνοδοιπόρου. Έτσι, κάθε στιγμή δουλειάς και απόλαυσής μας θα επιφέρει ζήλο για μάθηση, επιθυμία για βίωμα αληθινών πραγμάτων, αληθινών περιπετειών και πράξεων που αξίζουν και καθώς αναπτύσσουμε αυτήν την ικανότητα, θα ανακαλύψουμε ότι κερδίζουμε τη δύναμη απόκτησης χαράς από τα μικρότερα περιστατικά και γεγονότα και η βαρετή μονοτονία γίνεται η ευκαιρία για έρευνα και περιπέτεια. Είναι στα απλά πράγματα της ζωής – τα απλά πράγματα, γιατί είναι πιο κοντά στη μεγάλη Αλήθεια- μέσα στα οποία μπορούμε να βρούμε πραγματική απόλαυση.

Η παραίτηση, που κάνει κάποιον απλά έναν απαραίτητο περαστικό στο ταξίδι της ζωής, ανοίγει την πόρτα σε ανυπολόγιστα αντίξοες επιρροές που θα μπορούσαν να μην είχαν ποτέ την ευκαιρία να κερδίσουν πρόσβαση, όσο η καθημερινή μας ύπαρξη έφερνε μαζί της το πνεύμα και τη χαρά της περιπέτειας. Όποιος κι αν είναι ο σταθμός μας, είτε εργαζόμενος στην πόλη με μυριάδες άλλους μαζεμένους είτε ένας μοναχικός βοσκός στα βουνά, ας προσπαθήσουμε να γυρίσουμε τη μονοτονία σε ενδιαφέρον, την βαρετή υποχρέωση σε μία χαρμόσυνη ευκαιρία για εμπειρία, και την καθημερινή ζωή σε μία εντατική μελέτη της ανθρωπότητας και των σημαντικών θεμελιωδών νόμων του Σύμπαντος. Σε κάθε μέρος υπάρχουν άφθονη δυνατότητα για παρατήρηση των νόμων της Δημιουργίας, είτε στα βουνά και τις πεδιάδες είτε ανάμεσα στους συνανθρώπους μας. Αρχικά ας κάνουμε τη ζωή μια περιπέτεια απορρόφησης ενδιαφέροντος, όπου η

πλήξη δε θα είναι πια δυνατή και που από τη γνώση που θα αποκτιέται έτσι να αναζητήσουμε την εναρμόνιση του νου με την Ψυχή μας και με τη σπουδαία Ενότητα της Δημιουργίας του Θεού.

Μία άλλη θεμελιώδης βοήθεια για μας είναι το να παραμερίσουμε τον φόβο. Ο φόβος στην πραγματικότητα δεν έχει θέση στο φυσικό ανθρώπινο βασίλειο, μιας και το Θεϊκό μέσα μας, που είναι ο εαυτός μας, είναι απόρθητο και αθάνατο και, εάν μπορούσαμε να το συνειδητοποιήσουμε αυτό, ως Παιδιά του Θεού, δε θα έχουμε τίποτα να φοβηθούμε. Στα υλιστικά χρόνια ο φόβος αυξάνεται φυσικά σε επίγεια αγαθά (είτε αφορούν στο ίδιο το σώμα είτε σε εξωτερικά πλούτη), γιατί εάν τέτοια πράγματα είναι ο κόσμος μας, από τη στιγμή που είναι τόσο παροδικά, τόσο δύσκολο να αποκτηθούν και τόσο αδύνατο να κρατηθούν παρά μονάχα για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, θα μας διεγείρουν το απόλυτο άγχος μήπως χάσουμε την ευκαιρία να τα αρπάξουμε όσο μπορούμε και θα πρέπει κατ' ανάγκη να ζούμε σε μία διαρκή κατάσταση φόβου, συνειδητού ή υποσυνείδητου, γιατί στον εσωτερικό μας εαυτό ξέρουμε ότι τέτοια αγαθά μπορούν ανά πάσα στιγμή να μας τα αρπάξουν κι ότι το πολύ να μπορέσουμε να κρατήσουμε για ένα σύντομο διάστημα.

Στις εποχές μας ο φόβος ασθένειας έχει αναπτυχθεί τόσο που έχει καταντήσει σημαντική επιβλαβής δύναμη, γιατί ανοίγει την πόρτα σε εκείνα τα πράγματα που τρέμουμε διευκολύνοντας την είσοδό τους. Ένας τέτοιος φόβος είναι στην πραγματικότητα αυτο-ενδιαφέρον, γιατί όταν είμαστε ειλικρινά απορροφημένοι στην ευημερία των άλλων, δεν υπάρχει χρόνος για ανησυχία των προσωπικών παθήσεων. Ο φόβος σήμερα παίζει ένα σημαντικό ρόλο στην εντατικοποίηση της ασθένειας και η σύγχρονη επιστήμη έχει αυξήσει το βασίλειο του τρόμου με την εξάπλωση των ανακαλύψεων της προς

το ευρύτερο κοινό, οι οποίες είναι μέχρι τώρα μισο-αλήθειες. Η γνώση για τα βακτήρια και τα διάφορα μικρόβια που σχετίζονται με την ασθένεια έχουν προκαλέσει τρόμο στα μυαλά δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων, και αυτός τους ο τρόμος τους έχει καθιστήσει πιο επιρρεπείς στην επίθεση. Ενώ χαμηλότερες μορφές ζωής, όπως τα βακτήρια, μπορεί να παίζουν κάποιο ρόλο ή να σχετίζονται με τη σωματική ασθένεια, δεν αποτελούν, με κανέναν τρόπο, την ολόκληρη πραγματικότητα του προβλήματος, όπως μπορεί να επιδειχθεί επιστημονικά ή από καθημερινά γεγονότα. Υπάρχει ένας παράγοντας που η επιστήμη δεν είναι ικανή να εξηγήσει με φυσικά επιχειρήματα και αυτός είναι γιατί κάποιοι άνθρωποι προσβάλλονται από την ασθένεια ενώ κάποιοι άλλοι την γλυτώνουν, παρόλο που και οι δύο τύποι ίσως να είναι ανοιχτοί στην ίδια πιθανότητα λοίμωξης. Ο υλισμός ξεχνάει ότι υπάρχει ένας παράγοντας που είναι υπεράνω του φυσικού επιπέδου, που, σε μια συνηθισμένη πορεία ζωής, προστατεύει ή καθιστά ευάλωτο το οποιοδήποτε άτομο σε ό,τι αφορά στην ασθένεια, όποια μορφή κι αν αυτή έχει. Ο φόβος, με την καταθλιπτική επίδρασή του στην ψυχοσύνθεσή μας, και που ως συνέπεια προκαλεί δυσαρμονία στα φυσικά και μαγνητικά μας σώματα, χαράζει το δρόμο για την εισβολή, και εάν τα βακτήρια και τέτοια φυσικά μέσα ήταν η σίγουρη και μοναδική αιτία ασθένειας, τότε, πράγματι, θα μπορούσε να υπάρχει μια μικρή ενθάρρυνση για να μην φοβόμαστε. Όταν, όμως, συνειδητοποιούμε ότι στις χειρότερες επιδημίες μόνο ένα ποσοστό αυτών που εκτέθηκαν στη λοίμωξη προσβλήθηκαν από αυτήν και ότι, όπως έχουμε ήδη ξαναδεί, η πραγματική αιτία της ασθένειας έγκειται στην ίδια μας την προσωπικότητα και είναι υπό τον έλεγχό μας, τότε έχουμε λόγο να συμπεριφορόμαστε χωρίς τρόμο και φόβο, γνωρίζοντας ότι η θεραπεία βρίσκεται μέσα

μας, στους ίδιους μας τους εαυτούς. Μπορούμε να βγάλουμε από το μυαλό μας κάθε φόβο για φυσικά μέσα από μόνο του ως την αιτία της ασθένειας, ξέροντας ότι ένα τέτοιο άγχος απλά μας καθιστά ευάλωτους, κι ότι εάν προσπαθούμε να επιφέρουμε αρμονία στην προσωπικότητά μας, δε χρειάζεται να αναμένουμε την ασθένεια περισσότερο από ότι φοβόμαστε μήπως μας χτυπήσει κεραυνός ή κάποιο θραύσμα μετεωρίτη.

Ας εξετάσουμε τώρα το φυσικό σώμα. Δε θα πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι αυτό δεν είναι παρά η επίγεια κατοικία της Ψυχής, στην οποία μένουμε μόνο για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, για να μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με τον κόσμο για το σκοπό της απόκτησης εμπειρίας και γνώσης. Χωρίς να ταυτίζουμε και πολύ τους εαυτούς μας με τα σώματά μας, θα πρέπει να τα συμπεριφερόμαστε με σεβασμό και φροντίδα, ώστε να μπορούν να είναι υγιή και να αντέξουν όσο το δυνατόν περισσότερο, για να κάνουμε τη δουλειά μας. Ποτέ, ούτε για μια στιγμή, δε θα πρέπει να απορροφηθούμε ή να αγχωθούμε υπερβολικά για αυτά, όμως θα πρέπει να μάθουμε να έχουμε τη συνείδηση της ύπαρξής τους όσο το δυνατόν λιγότερο, χρησιμοποιώντας τα ως όχημα της Ψυχής και του νου μας και ως υπηρέτες της βούλησής μας. Η εξωτερική και εσωτερική καθαριότητα είναι σπουδαίες σημασίας. Όσον αφορά στο πρώτο, εμείς της Δύσης, χρησιμοποιούμε το νερό υπερβολικά ζεστό· αυτό ανοίγει την επιδερμίδα και επιτρέπει την εισαγωγή βρωμιάς. Επιπλέον, η υπερβολική χρήση σαπουνιού καθιστά την επιφάνεια κολλώδη. Με κρύο ή χλιαρό νερό, είτε τρεχούμενο, σε μορφή ντους είτε σε οποιαδήποτε μορφή αρκεί να καθιστά το δέρμα καθαρό χωρίς κατάλοιπα σαπουνιού, είναι ό,τι πιο κοντινό στην φυσική μέθοδο και διατηρεί το σώμα πιο υγιές· θα πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο η ποσότητα σαπουνιού που είναι αρκετή για την απομάκρυνση

προφανούς βρωμιάς και μετά θα πρέπει να ξεπλυθεί το σαπούνι με φρέσκο νερό. Η εσωτερική καθαριότητα εξαρτάται από τη διατροφή και θα πρέπει να επιλέγουμε ό,τι είναι καθαρό και υγιεινό και όσο το δυνατόν πιο φρέσκο, κυρίως φυσικά φρούτα, λαχανικά και ξηρούς καρπούς. Το ζωικό κρέας θα πρέπει σίγουρα να αποφεύγεται· πρώτον, γιατί είναι γενεσιουργός φυσικού δηλητηρίου στο σώμα· δεύτερον, γιατί διεγείρει αφύσικα και υπερβολικά την όρεξη· και τρίτον, γιατί προϋποθέτει σκληρότητα προς το ζωικό βασίλειο. Θα πρέπει να λαμβάνονται αρκετές ποσότητες υγρών για τον καθαρισμό του σώματος, όπως νερό και φυσικοί οίνοι, καθώς και προϊόντα που προέρχονται απευθείας από την αποθήκη της Φύσης, αποφεύγοντας τα πιο τεχνητά ροφήματα απόσταξης.

Ο ύπνος δε θα πρέπει να είναι υπερβολικός, καθώς πολλοί από εμάς ασκούμε περισσότερο έλεγχο στους εαυτούς μας ενόσω είμαστε ξυπνητοί παρά όταν κοιμόμαστε. Το παλιό ρητό, «Εάν μπορείς να στριφογυρίζεις στο κρεβάτι, τότε μπορείς και να σηκωθείς», είναι ένας τέλειος οδηγός για το πότε να ξυπνάς.

Η ενδυμασία θα πρέπει να είναι και τόσο ελαφριά στο βάρος όσο και συμβατή με τη ζεστασιά· θα πρέπει να επιτρέπει στον αέρα να φτάνει στο σώμα και στην ηλιαχτίδα και στον φρέσκο αέρα θα πρέπει να μπορούν να έρθουν σε επαφή με το δέρμα σε κάθε δυνατή περίπτωση. Η έκθεση στο νερό και τον ήλιο είναι μεγάλοι ευεργέτες της υγείας και της ζωτικότητας.

Σε κάθε τι η καλή διάθεση θα πρέπει να ενθαρρύνεται, και θα πρέπει να αρνούμαστε το να καταπιεζόμαστε από αμφιβολίες και καταθλίψεις, αλλά να θυμόμαστε ότι αυτές δεν είναι ο εαυτός μας, γιατί η Ψυχή μας γνωρίζει μόνο χαρά και ευτυχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Συνεπώς βλέπουμε ότι η κατάκτησή μας επί της ασθένειας θα εξαρτάται κυρίως από τα εξής: Πρώτον, τη συνειδητοποίηση της Θεϊκότητας μέσα στην ίδια μας την φύση και την απορρέουσα δύναμη να ξεπερνάμε ό,τι είναι λάθος; δεύτερον, τη γνώση ότι η βασική αιτία της ασθένειας οφείλεται στη δυσαρμονία μεταξύ της προσωπικότητας και της Ψυχής; τρίτον, την προθυμία και την ικανότητά μας να ανακαλύπτουμε το σφάλμα που προκαλεί μία τέτοια σύγκρουση; και, τέταρτον, την αφαίρεση οποιουδήποτε τέτοιου σφάλματος με την ανάπτυξη της αντίθετης αρετής.

Το καθήκον της θεραπευτικής τέχνης θα είναι να επικουρεί σε εμάς την απαραίτητη γνώση και τα μέσα με τα οποία θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τις παθήσεις μας και επιπλέον αυτού, να μας παρέχει τέτοια ιάματα που θα δυναμώνουν τα πνευματικά και φυσικά μας σώματα και δίνοντάς μας μεγαλύτερες ευκαιρίες νίκης. Τότε θα είμαστε, πράγματι, ικανοί να επιτεθούμε στην ασθένεια στην ίδια της τη ρίζα με πραγματική ελπίδα επιτυχίας. Η ιατρική σχολή του μέλλοντος δε θα ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τις τελικές συνέπειες και τα τελικά αποτελέσματα της ασθένειας, ούτε θα δίνει τόση σημασία στις εκδηλωμένες σωματικές βλάβες, ούτε θα χορηγεί φάρμακα και χημικά απλά για την ανακούφιση των συμπτωμάτων μας, αλλά, γνωρίζοντας την πραγματική αιτία της αρρώστιας και όντας σε επίγνωση ότι τα προφανή σωματικά αποτελέσματα είναι απλά δευτερεύοντα, θα επικεντρώνει τις προσπάθειές της στο να επιφέρει εκείνη την αρμονία μεταξύ σώματος, νου και ψυχής, που θα επιφέρει την ανακούφιση και την ίαση της

ασθένειας. Και σε τέτοιες περιπτώσεις, που πραγματοποιείται αρκετά νωρίς η διόρθωση του νου, θα αποτρέπεται η επικείμενη ασθένεια.

Μεταξύ των ειδών των ιαμάτων που θα χρησιμοποιηθούν θα είναι εκείνα που αποκτώνται από τα πιο όμορφα φυτά και βότανα που συναντιούνται στο φαρμακείο της Φύσης, που έχουν θεϊκά εμπλουτιστεί με θεραπευτικές ιδιότητες για το νου και το σώμα του ανθρώπου.

Από την πλευρά μας θα πρέπει να ασκείται γαλήνη, αρμονία, ατομικότητα και σταθερότητα στο σκοπό, αναπτύσσοντας σταδιακά τη γνώση ότι ουσιαστικά έχουμε Θεϊκή καταγωγή, ότι είμαστε παιδιά του Δημιουργού κι ότι ως εκ τούτου έχουμε μέσα μας, εάν και μόνο την αναπτύξουμε, και τελικά εν καιρώ θα πρέπει σίγουρα, τη δύναμη επίτευξης τελειότητας. Κι αυτή η πραγματικότητα θα πρέπει να αυξάνεται μέσα μας, μέχρι να γίνει το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό της ύπαρξής μας. Θα πρέπει σταθερά να ασκούμαστε στη γαλήνη, φαντάζοντας το νου μας σα μία λίμνη που πρέπει πάντα να διατηρείται ήρεμη, χωρίς κύματα ή ακόμα και κυματισμούς, που θα διακόπτουν τη γαλήνη της και σταδιακά να αναπτύξουμε αυτήν την κατάσταση γαλήνης, μέχρι που κανένα γεγονός της ζωής, καμία περίπτωση, καμία άλλη προσωπικότητα, δε θα είναι ικανές υπό καμία συνθήκη να ταραξουν την επιφάνεια αυτής της λίμνης ή να μας εγείρουν συναισθήματα ευερεθιστότητας, κατάθλιψης ή αμφιβολίας. Θα βοηθήσει σημαντικά να αφιερώσουμε κάθε ημέρα λίγη ώρα, που θα σκεφτόμαστε ήσυχα την ομορφιά της γαλήνης και τα οφέλη της ηρεμίας, και να συνειδητοποιήσουμε ότι ούτε με την ανησυχία ούτε με την βιασύνη καταφέρνουμε τίποτα, ενώ με ήρεμη, ήσυχη σκέψη και δράση γινόμαστε πιο αποδοτικοί σε ό,τι καταπιανόμαστε. Για να εναρμονίσουμε τη συμπεριφορά μας σε αυτήν τη ζωή σύμφωνα με τις επιθυμίες της ίδιας μας της Ψυχής,

και για να παραμείνουμε σε μία τέτοια κατάσταση γαλήνης, όπου οι δοκιμασίες και οι αναστατώσεις του κόσμου θα μας αφήνουν ατάραχους, είναι, πράγματι, σπουδαία επίτευξη και μας φέρνει εκείνη τη Γαλήνη που ξεπερνάει την κατανόηση· και παρόλο που αρχικά μπορεί να φανεί ότι είναι πέρα από κάθε φαντασία, στην πραγματικότητα είναι, με υπομονή και επιμονή, προσιτή σε όλους μας.

Δε ζητείται από όλους μας να είμαστε άγιοι ή μάρτυρες ή φημισμένοι· στους περισσότερους από εμάς απονέμονται λιγότερο εξέχοντα αξιώματα. Από όλους μας, όμως, αναμένεται, το να κατανοήσουμε τη χαρά και τις περιπέτειες της ζωής και το να εκπληρώσουμε, με κέφι, το συγκεκριμένο κομμάτι εργασίας που μας έχει διορισθεί από τη Θεϊκότητά μας.

Για εκείνους που είναι άρρωστοι, η γαλήνη του νου και η αρμονία με την Ψυχή αποτελούν τη μεγαλύτερη βοήθεια στην ανάρρωση. Η ιατρική και η νοσηλευτική του μέλλοντος θα δίνει πολύ περισσότερη προσοχή στην ανάπτυξη αυτών μέσα στον ίδιο τον ασθενή από ότι κάνουμε τώρα, που, ανίκανοι να κρίνουμε την εξέλιξη μιας περίπτωσης παρά μόνο με υλιστικά επιστημονικά μέσα, σκεφτόμαστε περισσότερο τη συχνή λήψη θερμοκρασίας και μια σειρά λεπτομερειών που διακόπτουν παρά προάγουν εκείνη την ήσυχη ανάπαυση και χαλάρωση του σώματος και του νου, που είναι τόσο απαραίτητες για την ανάρρωση. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κατά την πρώτη εκδήλωση κι έναρξη, σε οποιονδήποτε βαθμό, ήπιων παθήσεων, εάν μπορούσαμε και μόνο να έχουμε μερικές ώρες απόλυτης χαλάρωσης και να είμαστε σε αρμονία με τον Ανώτερο Εαυτό μας, θα διακόπτονταν η ασθένεια. Τέτοιες στιγμές χρειάζεται να δημιουργούμε για τους εαυτούς μας έστω κι ένα κλάσμα αυτής της ηρεμίας, όπως αυτή συμβολίζεται από την είσοδο του Χριστού στο πλοιάριο κατά τη διάρκεια καταιγίδας στη λίμνη

της Γαλιλαίας, όταν Αυτός πρόσταξε «Γαλήνευσε, γίνε ακύμαντη».

Η θεώρησή μας για τη ζωή εξαρτάται από την εγγύτητα της προσωπικότητας με την Ψυχή. Όσο πιο κοντινή είναι η σύνδεση τόσο μεγαλύτερη είναι η αρμονία και η γαλήνη, και τόσο καθαρότερα θα εκπέμπει το φως της Αλήθειας και την ακτινοβόλα ευτυχία, που είναι από τα υψηλότερα επίπεδα· αυτές θα μας κρατήσουν ακλόνητους και απτόητους από τις δυσκολίες και τους εφιάλτες του κόσμου, καθώς έχουν τα θεμέλιά τους στην Αιώνια Αλήθεια του Καλού. Η γνώση της Αλήθειας, μας παρέχει, επίσης, την βεβαιότητα ότι όσο τραγικά και να μοιάζουν κάποια από τα γεγονότα της ζωής, δεν αποτελούν παρά ένα προσωρινό στάδιο στην εξέλιξη του ανθρώπου· κι ότι ακόμα κι η ασθένεια είναι στην φύση της ευεργετική και δρα υπό τη λειτουργία συγκεκριμένων νόμων, σχεδιασμένων για την παραγωγή υπέρτατου αγαθού, ασκώντας συνεχή πίεση προς την τελειότητα. Εκείνοι που έχουν αυτήν τη γνώση αδυνατούν να νιώσουν ότι τους αγγίζουν ή τους καταθλίβουν ή τους πτοούν τέτοια γεγονότα, τα οποία είναι τόσο μεγάλο βάρος για άλλους, και κάθε αβεβαιότητα, φόβος και απελπισία φεύγουν για πάντα. Εάν μπορέσουμε, όμως, να παραμείνουμε σε συνεχή επαφή με την ίδια μας την Ψυχή, τον Επουράνιο Πατέρα μας, τότε, πράγματι, ο κόσμος είναι ένας τόπος χαράς, και δεν μπορεί καμία αρνητική επίδραση να ασκηθεί πάνω μας.

Δε μας επιτρέπεται να δούμε το μέγεθος της ίδιας μας της Θεϊκότητας ή να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμη του Πεπρωμένου μας και του λαμπρού μέλλοντος που ανοίγεται μπροστά μας· γιατί, εάν μπορούσαμε, η ζωή δε θα ήταν δοκιμασία και δε θα συνεπαγόταν καμία προσπάθεια, καμία δοκιμή περί αξίας. Η αρετή μας έγκειται στο ότι ενώ είμαστε σε άγνοια του μεγαλύτερου μέρους αυτών των

σπουδαίων πραγμάτων, κι, όμως, έχουμε πίστη και θάρρος να ζήσουμε καλά και να κυριαρχήσουμε των δυσκολιών αυτής της γης. Μπορούμε, παρόλα αυτά, με την επαφή με τον Ανώτερο Εαυτό μας, να διατηρήσουμε εκείνη την αρμονία που μας δίνει τη δυνατότητα να ξεπεράσουμε όλες τις εγκόσμιες αντιθέσεις και να διαβούμε το ταξίδι μας στον ίδιο δρόμο, για να εκπληρώσουμε το πεπρωμένο μας, απτόητοι από τις επιρροές, που θα μας οδηγούσαν στον κακό το δρόμο.

Στη συνέχεια θα πρέπει να αναπτύξουμε την ατομικότητά μας και να απελευθερώσουμε τους εαυτούς μας από όλες τις εγκόσμιες επιρροές, ώστε, υπακούοντας μόνο στις προσταγές της ίδιας μας της Ψυχής και ανεπηρέαστοι από καταστάσεις ή άλλους ανθρώπους, να γίνουμε κύριοι του εαυτού μας, καθοδηγώντας το τιμόνι στις θαλασσοταραχές της ζωής χωρίς, ποτέ, να εγκαταλείψουμε το ηνδάλιο της εντιμότητας ή να αφήνουμε, οποιαδήποτε στιγμή, το τιμόνι του σκάφους σε κάποιον άλλον. Θα πρέπει να αποκτήσουμε την ελευθερία μας απόλυτα και ολοκληρωτικά, ώστε ό,τι κάνουμε, η κάθε μας πράξη –μάλλον, κι η κάθε μας σκέψη ακόμα- να προέρχεται από τους εαυτούς μας, επιτρέποντάς μας, έτσι, να ζούμε και να δίνουμε ελεύθερα με δική μας πρωτοβουλία και μόνο με δική μας πρωτοβουλία.

Η μεγαλύτερη δυσκολία μας σε αυτήν την κατεύθυνση ίσως να έγκειται στους πιο κοντινούς μας σε εκείνη την ηλικία που ο φόβος της σύμβασης και των λανθασμένων προτύπων καθήκοντος να έχει αναπτυχθεί συντριπτικά. Αλλά πρέπει να αυξήσουμε το θάρρος μας, το οποίο, με τόσους πολλούς από εμάς, είναι αρκετό για να αντιμετωπιστούν τα φαινομενικά μεγάλα πράγματα της ζωής, το οποίο, όμως, αποτυγχάνει ακόμα στις πιο κοντινές δοκιμασίες. Θα πρέπει να μπορούμε, με απροσωπία, να καθορίζουμε το σωστό και το λάθος και να δρούμε

άφοβα εν παρουσία συγγενή ή φίλου. Τι τεράστιος αριθμός από εμάς είναι ήρωες στον εξωτερικό κόσμο, αλλά δειλοί στο σπίτι! Παρόλο που ενδέχεται τα μέσα που χρησιμοποιούνται, για να μας εμποδίσουν από την εκπλήρωση του Πεπρωμένου μας, να είναι ανεπαίσθητα, το πρόσχημα της αγάπης και της στοργής ή μία εσφαλμένη αίσθηση καθήκοντος, μέθοδοι που μας υποδουλώνουν και μας κρατάνε αιχμάλωτους στις επιθυμίες τις δικές μας και των άλλων, και που θα πρέπει, όμως, να παραμεριστούν αμείλικτα. Η φωνή της δικής μας Ψυχής, και μόνο αυτή η φωνή, θα πρέπει να εισακούεται όσον αφορά στο καθήκον μας, εάν δεν παρεμποδιζόμαστε από τους γύρω μας. Η ιδιοσυστασία θα πρέπει να αναπτυχθεί στο έπακρον και θα πρέπει να μάθουμε να πορευόμαστε στη ζωή, στηριζόμενοι σε κανέναν άλλον από την ίδια μας την Ψυχή για καθοδήγηση και βοήθεια, να αρπάζουμε την ελευθερία μας με τα δυο και τα χέρια και να κάνουμε βουτιά στον κόσμο για την απόκτηση κάθε δυνατού σωματιδίου γνώσης και εμπειρίας.

Συγχρόνως, θα πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή στο να επιτρέπουμε, επίσης, σε όλους την ελευθερία τους, στο να μην περιμένουμε τίποτα από τους άλλους, αλλά, αντιθέτως, στο να είμαστε πάντα έτοιμοι να δώσουμε ένα χέρι βοήθειας, για να τους σηκώσουμε σε καιρούς που είναι σε ανάγκη και δυσκολία. Κατά συνέπεια, κάθε προσωπικότητα που συναντάμε στη ζωή, είτε είναι μητέρα, πατέρας, παιδί, άγνωστος ή φίλος, γίνεται συνοδοιπόρος και η καθεμιά από αυτές μπορεί να είναι μικρότερη ή μεγαλύτερη από τους εαυτούς μας, σε ότι αφορά στην πνευματική ανάπτυξη· όλοι μας, όμως, είμαστε μέλη μίας κοινής αδελφότητας και μέρος μίας μεγαλύτερης κοινωνίας που κάνουμε το ίδιο ταξίδι και με θέα το ίδιο λαμπρό τέλος.

Θα πρέπει να είμαστε ακλόνητοι στην αποφασιστικότητα να κερδίσουμε, αποφασισμένοι στη θέληση απόκτησης κατάκτησης της κορυφής· ας μη νιώσουμε θλίψη ούτε μια στιγμή για τα παραπατήματα στο δρόμο. Ποτέ, καμία μεγάλη ανάβαση δεν έχει γίνει χωρίς σφάλματα και πτώσεις, που θα πρέπει να θεωρούνται εμπειρίες, που θα μας βοηθήσουν να σκοντάψουμε λιγότερο στο μέλλον. Καμία σκέψη για λάθη του παρελθόντος δε θα πρέπει να μας καταθλίβει· έχουν περάσει και τελείωσαν και η γνώση που αποκτήθηκε έτσι θα μας βοηθήσει να αποφύγουμε την επανάληψή τους. Σταθερά πρέπει να πιέσουμε προς τα προς και πέρα, χωρίς ποτέ να μετανιώνουμε και χωρίς ποτέ να κοιτάμε πίσω, γιατί το παρελθόν ακόμα και μιας ώρας πριν, είναι πίσω μας και το λαμπρό μέλλον με το εκθαμβωτικό του φως είναι πάντα μπροστά μας. Κάθε φόβος πρέπει να εκδιωχθεί· δε πρέπει ποτέ να υπάρχει στο ανθρώπινο μυαλό, και είναι πιθανός μόνο, όταν παραβλέπουμε τη Θεϊκότητά μας. Μας είναι ξένος, γιατί ως Παιδιά του Δημιουργού, ως Σπίθες της Θεϊκής Ζωής, είμαστε ανίκητοι, άφθαρτοι και απόρθητοι. Η ασθένεια είναι προφανώς σκληρή, γιατί είναι η ποινή λάθος σκέψης και λάθος δράσης, η οποία πρέπει να καταλήξει σε σκληρότητα προς τους άλλους. Εξ ου και η αναγκαιότητα για την ανάπτυξη στο μέγιστο βαθμό της πλευράς της αγάπης και της αδελφότητας της φύσης μας, δεδομένου ότι αυτό θα κάνει αδύνατη τη σκληρότητα στο μέλλον.

Η ανάπτυξη της Αγάπης μας οδηγεί στη συνειδητοποίηση της Ενότητας, της αλήθειας ότι ένας και όλοι μας είμαστε μέρος αυτής της Μίας Μεγάλης Δημιουργίας.

Η αιτία όλων των προβλημάτων μας είναι ο εαυτός και ο διαχωρισμός κι αυτό εξαφανίζεται με το που η Αγάπη και η γνώση της μεγάλης Ενότητας γίνει κομμάτι της φύσης μας. Το Σύμπαν είναι η

αντικειμενική απεικόνιση του Θεού· στη γέννησή του είναι ο Θεός ξαναγεννημένος· στο τέλος του είναι ο Θεός εξαιρετικά εξελιγμένος. Έτσι και με τον άνθρωπο· το σώμα του είναι ο εξωτερικευμένος του εαυτός, μία αντικειμενική εκδήλωση της εσωτερικής του φύσης· είναι η έκφραση του ίδιου του εαυτού του, η υλοποίηση των ποιοτήτων της συνειδήσής του.

Στο δυτικό μας πολιτισμό έχουμε το λαμπερό παράδειγμα, το σημαντικό πρότυπο της τελειότητας και τις διδασκαλίες του Χριστού, για να μας καθοδηγούν. Αυτός δρα για μας ως Μεσολαβητής μεταξύ της προσωπικότητας και της Ψυχής μας. Η αποστολή του στη γη ήταν να μας διδάξει πώς να αποκτήσουμε αρμονία και επαφή με τον Ανώτερο Εαυτό μας, με τον Πατέρα μας που βρίσκεται στον Παράδεισο και με αυτόν τον τρόπο να αποκτήσουμε τελειότητα σύμφωνα με την Βούληση του Μεγαλύτερου όλων Δημιουργού.

Έτσι δίδαξε επίσης ο Βούδας και άλλοι μεγάλοι Δάσκαλοι που έχουν κατέβει κατά καιρούς στη γη, για να επισημάνουν στους ανθρώπους τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να αγγίξουν την τελειότητα. Δεν υπάρχει μισός δρόμος για την ανθρωπότητα. Η Αλήθεια πρέπει να αναγνωριστεί και ο άνθρωπος πρέπει να ενώσει τον εαυτό του με το απέραντο σχήμα Αγάπης του Δημιουργού του.

Κι έτσι να βγούμε έξω, αδέρφια και αδερφές μου, στη λαμπερή ηλιαχτίδα της γνώσης της Θεϊκότητάς μας και με ειλικρίνεια και σταθερότητα να βαλθούμε να συμμετάσχουμε στο Μεγάλο Σχέδιο για της ευτυχίας και της επικοινωνίας της ευτυχίας, της ένωσης με το σπουδαίο σχήμα της Λευκής Αδελφότητας³, της οποίας ολόκληρη η ύπαρξη είναι η υπακοή στην επιθυμία του Θεού της, και της οποίας η

---

³ Βλ. Πρόλογο, σελ.4

μεγαλύτερη χαρά είναι το να βρίσκεται στην υπηρεσία των νεαρότερων συνανθρώπων της.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον Δρ.
Μπαχ και το έργο του...
Για οδηγούς αυτοβοήθειας στα ιάματα του Μπαχ...
Για προτεινόμενη βιβλιογραφία...
Για βοήθεια στην επιλογή ιαμάτων...
Για πρόσβαση σε άρθρα εκπαιδευμένους
θεραπευτές...
Για επιμόρφωση...
Για δωρεάν downloads...
Για απόψεις και σχόλια...
Για τις εφημερίδες...
Για συνδέσμους με πληροφορίες σε πολλές
γλώσσες...

www.bachcentre.com

